

Lưu Thị Lương

Ăn chưa no

Chương 1

Ba đi họp.

Má đi chợ.

Hai anh em đang ngồi học bài trước mặt nhau. Tự nhiên, anh Hai rên lên:

- Tôi là cô gái trời bắt mập.

Lại còn kèm thêm mấy tiếng í í í í phía sau, bắt chước theo kiểu ngâm thơ đêm khuya trên đài phát thanh.

Vì không có ba má ở nhà nên Chi không ngồi tại chỗ, ngửa cổ lên trần nhà mà la như thường ngày: "Má ơi. Coi anh Hai nè!".

Cách phản ứng đó, lúc này, vừa mất công vừa bị anh Hai nói là vô duyên.

Chi phải dùng cách khác. Chi lập tức quăng cây viết, phóng ra khỏi bàn, nhảy thành thịch trên sàn nhà và miệng thì la eo éo:

- Cái đồ nhái thơ của người tạ Nhái thơ của người ta.

Nhưng anh Hai cứ tỉnh bơ, ngồi dựa ngửa trên ghế, tay vuốt vuốt bộ râu còn ở đâu đó trong tương lai, chưa mọc ra trên cái cằm nhẵn nhụi. Anh lại còn lên mặt lý giải. Làm như mình là một chuyên gia nghiên cứu về thơ, có tầm cỡ... trong nước.

- Đáng lẽ phải đọc "Em là cô gái trời bắt béo" mới đúng y chang bằng trắc

của câu thơ, mới giống giống bài thơ nổi tiếng ấy. Nhưng mập là tiếng phổ biến ở miền Nam nước ta, nên anh mạnh dạn dùng cho nó dễ hiểu. Em thông cảm. Mà nói cho cùng, mình là hàng nhái. Đừng đòi hỏi nhiều không nên! Chi ngồi trở lại vô ghế, không dám chân nữa. Cái mặt căng thẳng của Chi xịu xuống như bạch nước mía đã hút hết nước. Không tức nữa. Chi mím môi thật chặt, khít rít, không nói nữa. Cái đầu cúi gằm, con mắt sụp lại, không thèm nhìn nữa.

Bộ dạng cô em - không bé nhỏ - thê thảm tới cỡ đó mà anh Hai vẫn không chịu buông thả Anh Hai tấn công tiếp, hiệp hai:

- Mập nghe có vẻ rõ ràng, cụ thể hơn. Mình thường dùng tiếng béo để chỉ đồ ăn. Thí dụ nước cốt dừa, sốt may-zon-ne, đồ chiên xào... Dứt khoát dùng từ mập ở đây là chính xác nhất. Đồng ý không, bé... bự?

Chi vẫn không thèm dòm lên. Không nói, không giã dũa. Chi ngồi như đã hóa thành bức tượng.

Anh Hai lẩm nhẩm:

- Ồ, tại anh bị quên. Hình như Chi chưa bao giờ được là bé hết á! Từ hồi biết soi mình trong gương tới giờ, Chi đã thấy mình bự. Càng lớn càng thấy bề ngang phình ra thêm. Càng ngày càng thấy sắp sửa chật chội trong tấm gương gắn trước cánh cửa tủ treo quần áo. Hí hí...

Chưa hết, anh Hai còn chạy lại trước cánh cửa tủ có gắn tấm kiếng. Nhái giọng phim kiếm hiệp, tuồng cái lương, anh hỏi, eo éo, chẳng thấy ghét:

- Gương kia ngự ở trên tường.

Tìm khắp thế giới ai người mập hơn?

Như vậy làm sao chịu nổi?

Chi khóc hu hu.

Những giọt nước mắt to tướng như hột dưa, lăn lông lốc trên hai gò má phúng phính như... cái mặt nạ đầu ông địa vừa quạt vừa múa bụng trước mặt

con lân.

Chi chùi nước mắt, bệu bạo oán trách.

- Vậy mà cứ lải nhải suốt ngày: "Anh em như thể tay chân...".

Anh Hai gật đầu cốp cốp trong tấm gương soi.

- "Anh em như thể tay chân..." đúng chứ sao. Anh là tay, em là chân.

Chi hít mũi sịt sịt, than tiếp:

- Vậy mà không thương em miếng nào!

- Nhưng chân to, đầy thịt, mua... giày dép khó lựa thấy mồ! Đúng chưa?

Mặc dù tức muốn ghen, nhưng Chi đành phải gật đầu trước sự thật không thể nào chối cãi ấy:

- Đúng! Nhưng tại vì nguyên cái phố giày dép đó không tiệm nào có giày số lớn chứ bộ?

- Đúng rồi! Mấy tiệm đó không có loại giày số lớn giành cho con nít. Em xỏ vô đôi nào cũng bị chật bề ngang, thiếu bề dài. Mà muốn vừa bề ngang thì phải mang giày con trai...

- Cuối cùng thì cũng mua được chứ bộ? Chịu khó đi lụng, riết là phải ra thôi.

Chi hất mặt về phía kệ cửa, chỗ đặt cái kệ giày dép:

- Chết đứng ở đó kìa!

Anh Hai có dịp chĩa mũi dùi, châm chích thêm một điểm yếu nữa của Chi

Chuyện cỡ người quá khổ, không có sai [size] ấy mà! Anh Hai nói mí mí:

- Ồ. Thì cũng giống như đi mua áo quần may sẵn vậy đó.

Chi ngẩng đầu lên:

- Mua áo quần may sẵn, rồi sao?

Anh Hai giả bộ ngó cái trần nhà mới quét mạng nhện hôm qua:

- Rồi đi từ chợ lớn cho tới shop bụi. Tìm riết mà đâu có ra!

Chi sùng sộ:

- Tìm cái gì?

- Tìm cái gì thì người đi tìm tự biết. Hỏi làm chi?

Chi đỏ mặt:

- Sao anh biết? Ai cho phép anh xía vô chuyện riêng quần áo của... tui Con trai tò mò coi chừng biến thành con gái bây giờ.

Anh Hai ngồi ngay lưng dậy, nói giọng bình luận viên:

- Thiên hạ đồn vậy mà đúng thiệt. Mấy người thừa ký lô thường hay nóng tính, dễ nổi giận. Đụng chuyện nhỏ thì gây gổ nhỏ. Đụng chuyện lớn thì cãi lộn to.

Chi nổi nóng rồi đây nè! Chi gây liền:

- Chuyện này là to hay nhỏ? Hả?

Anh Hai cố ý nói dằng dai để chọc tức cô em gái lớn xác gáp đôi ông anh:

- Chuyện này là chuyện nào?

Chi ấp úng:

- Thì chuyện người anh tàn nhẫn chê bai đứa em quý hiếm của mình đó!

Anh Hai cười hớ hớ:

- Quá đúng! Đứa em quý hiếm. Chỉ có một mà không bao giờ có hai!

Chi lại xịu mặt xuống.

Thua một bàn trông thấy ngay trước mắt rồi! Nói như vậy chỉ tạo thêm điều kiện cho anh Hai chọc ghẹo thêm thôi.

Đúng y như rằng. Anh Hai đang nói nữa kia kìa:

- Bởi vì có một đứa em như tao cũng bằng người ta có hai đứa em đem lên cân vậy thôi. Mà không chừng, một đứa em của tao còn nặng hơn hai đứa em của thiên hạ nữa!

Chi chạy qua nắm áo anh Hai kéo. Áo thun mặc ở nhà đã cũ, vừa rộng vừa dãn nên bị Chi lôi dài ra cả khúc, bằng cánh tay (!)

Anh Hai la ê ê Còn Chi la chói lói:

- Không được giỡn nữa. Anh nói thiệt đi. Chuyện anh chọc em gái là chuyện

to hay chuyện nhỏ?

Anh Hai cười cười, điều đình:

- Thả ra tao mới nói. Còn kéo áo nữa, tao chọc nữa, tức bể bụng, ráng chịu.

Chi thả áo anh hai ra, hậm hực:

- Rồi đó. Nói đi!

Anh Hai nói chậm và rõ.

- Đối với anh là chuyện to . Còn đối với em là chuyện nhỏ.

- Tại sao? Hồng hiểu.

- Chuyện to đối với anh, vì anh không muốn thấy đứa em gái xinh xắn dễ thương của mình, có hình dáng xò xề dễ sợ. Lúc nào anh cũng băn khoăn về vẻ ngoài của em. Việc đó làm anh suy nghĩ nhiều, mất nhiều thời giờ, nên nó là chuyện to.

- Hiểu rồi. Ba má cũng giống anh đó!

- Còn đối với em lại là chuyện nhỏ. Vì em không thèm sửa đổi. Em không bận tâm. Em cứ thoải mái, thích gì làm nấy. Ngay cả khi bạn anh nói: "Mày chở em gái, mà tụi tao dòm từ sau dòm tới thì không thấy mày đâu hết trơn", em cũng không nao núng.

Chi cãi:

- Người ta nói như vậy hoài. Có gì mới đâu?

- Bởi vậy mới nói em coi đó là chuyện nhỏ đó.

Chi cố cãi:

- Em còn mắc học. Giờ rảnh đâu mà chăm lo sửa sang vóc dáng.

Anh Hai nói hốt:

- Mà học mệt thì phải ăn. Ăn no thì phải ngủ. Ngủ thì nằm im không nhúc nhích, không tiêu hao năng lượng. Suy ra thì phải... mập.

Chi lại nổi sùng lên:

- Mập kệ tui!

- Thấy chưa! Em coi đó là chuyện nhỏ mà. Nói chuyện với em chán quá!

Chi nói lấy:

- Mặc kệ anh!

Anh Hai xô ghế đứng lên, bước ra cửa, vừa đi vừa nói:

- Ha! Tức quá! Xuống bếp, kiếm cái gì ăn chơi...

Chi hét, không phải để gọi mà là trách móc.

- Anh Hai!

Tiếng anh Hai vẳng lại:

- Không nghe!

Chi đứng tại chỗ ngó theo, tức đầy một bụng.

Anh Hai coi vậy mà thâm lắm.

Anh biết thừa một điều: khi giận, khi buồn, khi vui, khi v.v... Chi đều có biểu hiện cụ thể là phải kiếm cái gì đó (ăn được) bỏ vô miệng. Hoặc nhấm nháp, hoặc nhâm nhi, hoặc nuốt liền tù tù...

Bây giờ mà Chi nhào xuống thì sẽ đụng đầu anh Hai ngay trước cửa tủ lạnh.

Anh Hai càng có cơ để châm chích, châm biếm và châm... ngòi nổ cơn tức tối của Chi.

Chi giậm chân, la:

- Đồ... anh Hai không biết thương em!

Tiếng anh Hai dưới bếp vọng lên:

- Đồ con... em không biết nghe lời!

Hai anh em vậy là giận nhau.

Ăn chưa no

Chương 2

Chưa lần nào, hai anh em giận nhau dữ dội như lần này và chưa bao giờ, Chi thấy anh Hai đối xử với cái tay cái chân của mình ác đến mức độ như thế! Lâu nay, trong nhà đã phân công rõ ràng: đi học, ba chở Chi tới trường; về học, anh Hai từ trường anh ghé qua đón Chi, hoặc là anh chạy từ nhà tới, nếu hôm đó anh nghỉ.

Mọi ngày, Chi phải chờ mỗi mắt mới thấy anh Hai ào tới, miệng cười, mồm xin lỗi, khi thì kẹt xe, khi thì ngủ quên, khi thì mắc trả lời bạn hỏi bài vở...

Bữa nay, Chi vừa ra tới cổng đã thấy anh Hai đứng bên kia đường ngoắc ngoắc.

Trên xe, không chỉ có một mình anh Hai.

Còn một anh bạn nữa.

Chi cúi đầu chào bạn của anh mình xong rồi... không biết làm gì nữa! Mà anh bạn này thì cứ ngồi dính chặt như đã bị dán lên xe, không chịu xuống nhường chỗ cho Chi.

Chi trở mắt nhìn hai người đó, như muốn hỏi:

- Bây giờ tính sao đây?

Anh Hai chỉ anh bạn mình, nói:

- Tổng ba [cho 3 người]. Cho anh Tú đi nhờ một khúc. Tới gần nhà mình thì xuống.

- Anh bạn tên Tú nghe răng cười, xác nhận:

- Ủa. Đi ké tới đầu hẻm nhà hai anh em thôi!

Vẫn ngồi trên xe, anh Tú hỏi Chi:

- Em muốn ngồi giữa hay ngồi bao chót?

Chi lắc đầu:

- Không biết nữa.

Chi thiệt tình không biết. Anh Hai cười khà khà:

- Mà y thông cảm cho em tao. Từ nhỏ tới giờ, nó chưa hề tổng ba bao giờ nên nó không biết đâu. Thôi, để nó ngồi giữa cho an toàn. Nó là con gái, nhất chết. Ngồi bao chót, sợ té, nó la dài dài, nguyên con đường nghe hết cho mà coi. Thế nào cũng bị phạt chờ quá tải.

- Đồng ý!

Anh Tú nói xong, phóc xuống đất.

Chi vén áo, leo lên.

Anh Tú lập tức có vẻ mặt ngạc nhiên kinh khủng. Anh cầu cứu:

Ê!. Còn tao ngồi đâu?

Anh Tú che tay lên miệng thì thảo, mà cả ba người cùng nghe.

- Hết chỗ rồi!

Anh Hai giải quyết nhanh lẹ. Anh ra lệnh:

- Chi xuống, cho anh Tú ngồi giữa!

Anh Tú không tự tin lắm, nói:

- Để thử coi...

Anh leo lên yên xe, xích về phía trước, ép sát vào lưng anh Hai. Nhìn anh Hai giống như đang cõng bạn đi học.

Anh Hai cũng xích lên phía trước thêm miếng nữa, kêu:

- Lên đi!

Chi vén áo.

Mới quơ được nửa vòng thì Chi ngừng lại, rút chân về.

Chi thấy rõ ràng rằng Chi không thể nào ngồi lên được. Cái yên xe không đủ chỗ cho Chi, như hồi nãy không còn chỗ cho anh Tú.

Hai ông anh đồng loạt hỏi:

- Sao không ngồi?

- Chi nói lí nhí.

- Không đủ chỗ.

Anh Hai gật gù:

- Ồ, không nên ngồi. Lỡ xe thắng gấp hay lọt ổ gà, em té xuống, chấn thương sọ não như chơi. Lỡ xui mà bị mất trí thì kể như điên suốt đời, khổ lắm!

Anh Tú bắn khoăn, hết nhìn Chi lại nhìn phần yên xe bình thường phía sau:

- Vậy tính sao đây?

Chi nhắc.

- Còn đi học phụ đạo nữa đó. Mà chưa ăn cơm.

Anh Hai quyết định:

- Mày chờ tao ở đây nghe. Tao quay lại liền!

Cả Chi lẫn anh Tú đều không biết anh Hai đang nói với ai nên cả hai cùng mở miệng hỏi. Chi nhanh hơn:

- Anh nói ai đó?

- Nói bạn anh.

Anh Tú nói:

- Ồ. Đi đi! Tao chờ được mà.

Chi vén áo lần thứ ba, leo lên xe.

Chi quay cổ, chào tạm biệt bạn anh Hai. Sao Chi có cảm giác hình như trong ánh mắt anh Tú đó, có vẻ gì không trong sáng.

Hai anh em im lặng suốt dọc đường.

Đang giận nhau mà.

Về tới cửa, anh Hai chạy xe vô trong nhà luôn.

- Ủa? - Chi ngạc nhiên - Sao không đi đón bạn đi?

Anh Hai uể oải trả lời:

- Nhà nó ở ngang hông trường mày đó. Bộ điên sao mà chạy đi chở nó.

Nặng, à quên, nặng thấy mồ!

Ồi! Tới bây giờ thì Chi mới hiểu. Hèn chi mà anh Hai bắt Chi đổi chỗ tới hai lần. Rõ ràng, anh Hai là tác giả kịch bản kiêm đạo diễn kiêm diễn viên trong vở hài kịch châm biếm vừa xảy ra hồi nãy, ngay trước cổng trường của Chi, trước mặt những bạn cùng trường, cùng khối, cùng lớp với Chi. Hình như, lúc đó có cả những đứa bạn cùng lớp thường xuyên gọi Chi nửa đùa nửa thật là "con voi học lớp mười". Anh Hai làm gì không biết. Học trò rất khoái chọc ghẹo lẫn nhau. Ác ôn và dai nhách. Thế nào ngày mai, tụi nó cũng thêm mắm dặm muối vào sự biến "tổng ba" trưa nay cho mà coi!

Nghĩ tới đó, Chi nghe đầu nóng như đi nắng không có nón, thấy tay chân bủn rủn như đang học tiết năm mà chưa ăn sáng!

Chi quăng cái cặp, ngồi phịch xuống sàn, không kịp đi tới ghế. Giọng Chi ướn nhẹp:

- Sao anh nỡ lòng chơi xấu em mình như vậy chứ?

Giọng anh Hai khô queo:

- Bất đắc dĩ phải làm vậy thôi.

Chi nói giọng chua cay đắng chát:

- Bất lương tâm thì có. Cố ý cố tình thì có.

- Biết vậy là tốt. Thông minh!

Anh Hai nói giọng ngọt như đường hóa học. Đường hóa học ngọt thiệt, ngâm cóc ổi mặn xoài là tẩy hết chất chua, nhưng có vị đắng đắng, còn đọng lại trên lưỡi sau khi ăn xong.

Cái vị đắng đó nằm trong câu nói sau đây của ông anh.

- Nhưng chậm hiểu. Bằng cứ là cứ răm rắp làm theo lời tao biểu, hì hụi leo lên leo xuống cái yên xe chật ních. Trong khi biết chắc là mình không thể nào tổng ba cho nổi.

- Hu hu... Đừng nói nữa.

Anh Hai không dừng, mà cứ nói nữa:

- Có bình thường như người ta đâu mà hòng tổng ba. Mấy đứa mình đây nó còn tổng được tới bốn nữa kìa. Gọn như xếp cá mè trong hộp!

Chi nhảy bật dậy.

Anh Hai lùi lại thủ thế.

Chi chạy... xuống bếp, hai vạt áo dài bay tung tóe, vừa chạy vừa la:

- Trời ơi! Nhắc cá mè hộp mới nhớ. Má dặn, trưa nay khai hộp cá có ba con, anh em chia nhau, mỗi đứa một con rưỡi.

Chi làm gì lèng xèng, rùng rùng dưới bếp một hồi, rồi hát om xòm: "Giờ ăn tới rồi! Giờ ăn tới rồi! Mời tui xoi! Mời tui xoi!...".

Anh Hai đứng trên nhà, nghe hết. Chi cố ý chế lời khác cho bài hát để chọc quê anh Hai. Anh Hai chột tùm tùm cười:

- Vậy đó, cứ nhắc tới ăn uống là nó hết giận liền. Bởi vậy, làm sao mà ốm cho được.

Tiếng Chi lanh lảnh dưới bếp:

- Ruồi! Đi chỗ khác! Chỗ cá đó của anh Hai. Không được bu! Mất vệ sinh quá hà...

Anh Hai giựt mình, chưa kịp phóng xuống bếp để ra tay đuổi ruồi thì đã nghe Chi đã oang oác nói tiếp:

- Xùy xùy... Đi! Đi! Lì thấy ghê!

Anh Hai xuống tới nơi. Không thấy con ruồi nào bay qua bay lại hết trơn. Tức oi là tức. Bị nó lừa rồi!

Ông anh đành chống hai tay lên cái hông xương xẩu mà gặm gừ:

- Hừ... Ruồi ảo hả?

- Nói mĩa mai xong, anh Hai đôi giọng châm chích liền, nghe còn ngứa hơn bị muỗi cắn:

- Nhưng mà con ruồi ảo đó có lì lợm cũng còn thua một người tên Chi cứ lần lừa không chịu đi chữa... bệnh béo phì.

Ăn chưa no

Chương 3

Mặc dù châm biếm, nhưng anh Hai nói rất đúng đó!

Chi bị bệnh béo phì, căn bệnh của thời đại dư thừa món ăn ngon, thức uống ngọt.

Sáng tu ừng ực sữa bò, trưa ăn trứng gà luộc, chiều nháp nháp bánh quy bơ, tối mút kem lạnh lạnh, khuya uống nước ngọt đóng chai...

Ấy là thí dụ vậy thôi!

Ấy là những bữa phụ ngoài ba bữa chính, mà kể lại được vì có giờ giấc. Còn ăn vặt vãnh, linh tinh, lẻ tẻ thêm nữa thì không nhớ nổi. Làm sao mà đếm cho hết. Bởi vậy, khỏi kể ra đây.

Tóm lại, Chi đã mắc phải căn bệnh của những đứa con được thương yêu, cưng chiều quá mức, được nuôi nấng vượt quá điều kiện cần và đủ để cho một đứa con nít phát triển, lớn lên bình thường.

Ba trách má hoài, hai anh em nghe riết, tới thuộc lòng luôn:

- Con hư tại mẹ. Mẹ nó phải chịu trách nhiệm về hình dạng xấu xí của nó, không lo kèm chế nó, để nó ăn ngủ thả dàn. Tôi chỉ có một đứa con gái mà nó xấu xí, thiệt là tủi thân. Không biết mai một có hân hạnh làm một ông cha vợ không nữa...

Má cũng than:

- Nó cũng là con gái duy nhất của tôi nữa chứ bộ. Tôi cũng lo cũng buồn,

còn hơn ba nó nữa. Ai biểu hồi đó, ông hết nhờ bác sĩ này lại cậy bác sĩ nọ
tầm bổ, bồi dưỡng cho nó làm chi để bây giờ nó ra nông nổi ú na ú nần...

Ba tiếp tục buộc tội má:

- Ai biểu bà ốm yếu, nặn không ra một giọt sữa mẹ nào cho nó bú, để nó bị
suy dinh dưỡng. Không chữa chạy tích cực, thì giờ này nó thành con ma chết
đói rồi.

Má kể:

- Hồi Chi một tuổi, má đi làm suốt ngày. Chi bị suy dinh dưỡng nặng, người
bèo nhèo như con mèo của nhà nghèo...

Chi đảo mắt tìm con mèo tròn quay của nhà mình, thắc mắc:

- Ủa, tại sao mèo nhà nghèo lại ốm?

Má giải thích:

- Nhà nghèo không có thừa đồ ăn thức uống, chuột không có gì gặm nhấm,
chuột kéo nhau bỏ đi hết, không thêm ở. Mèo không có chuột mà ăn nên mới
ốm nhách.

Chi gật gù, nói:

- Con hiểu rồi, kể tiếp đi má!

Giọng má đều đều:

- Rồi Chi được gởi vô nhà nuôi trẻ suy dinh dưỡng loại xịn.

Giọng Chi hồi hộp:

- Rồi sao nữa?

Má cười tươi, sung sướng:

- Chi dần dần có da có thịt.

Anh Hai chêm vào. Vừa đúng ý, vừa ác ý.

- Có mỡ.

Chi còn nhớ, hồi bắt đầu học mẫu giáo, khi làm đơn xin nhập học, má dắt
Chi đi chụp hình. Rửa hình ra, ai cũng kinh ngạc nói:

- Coi nè, con nít mới có ba bốn tuổi thôi mà ngời chần vắn, đầy hết tám hình
luôn! Che mất tiêu tám vãi nền căng phía sau, không còn thấy một miếng
màu xanh nào nữa...

Chi cũng còn nhớ hồi học cấp một, đồng phục con gái là mặc váy. Lúc đó
Chi ú ừ, múp míp như cái nấm rơm chưa nở bung dù nên cái váy xòe ra càng
làm cho Chi giống như cái nấm biết đi. Lúc đó thì còn dễ thương, bởi vì
không ai tính đến chuyện con nít phải đạt đủ ba vòng đo lý tưởng. Con nít
mập mạp là con nít hay ăn, chóng lớn, khỏe mạnh...

Chi chưa quên, cấp hai chuyển sang đồng phục con trai con gái giống nhau.

Đứa nào cũng mặc quần tây áo sơ mi, đóng thùng đóng hộp như nhau,
không phân biệt nam nữ. Trời ơi! Lúc đó Chi phải đi may quần áo chớ
không có số nào vừa cho Chi hết. Cái thì quá chật, cái lại quá dài. Bỏ áo
trong quần thì nhìn Chi thấy giống như cái hột gà, ở chính giữa thân người

phồng ra, tròn vo như chữ o, không eo không ếch gì hết, không thua gì mấy ông tây già bụng bự trong phim!

Anh Hai nói:

- Bảo đảm Chi nhìn xuống không thấy ngón chân cái của mình. Vì cái bụng che mất tiêu còn đâu...

Nhưng Chi tỉnh bơ, không nao núng, chỉ thấy mình hơi lớn hơn các bạn. Và bạn nào cũng sợ bị Chi... đánh. Đấm một cái chắc bầm mình.

Chi vô tư, hồn nhiên, vui vẻ, trong mọi hoạt động ăn ngủ học hành, ngày càng tấn tới.

Cái khổ chỉ xuất hiện, bám víu và đeo đẳng khi Chi ịch leo lên tới cấp ba. Điều gì khiến bàn dân thiên hạ đi trên đường biết được cô bé kia, con nhỏ nọ học cấp ba chứ?

Câu trả lời đang tung bay phát phới ngay trước mắt đấy! Bộ áo dài trắng tinh khôi mà mấy nhỏ đang mặc trên người đấy! Hơi sức đâu mà đếm bao nhiêu bài thơ, câu hát đã được viết ra nhằm ca tụng, khen nức nở, trộm nhớ thâm thương, tán tỉnh... những tà áo dài trắng bong, ngày ngày chấp chới đầy ngập công trường.

Ở trường cấp ba, nếu gọi theo đúng công văn giấy tờ là trường trung học phổ thông, tất cả nữ sinh đều phải mặc áo dài.

Mấy đứa bạn thân xôn xao, hồi hộp, nao nức về cái bộ đồng phục mới lạ ấy.

- Quần trắng! Giặt đồ phê lắm! Nghe thím tao nói, ở dưới quê đồng phục là quần đen. Tại ở đó là vùng sâu vùng xa, nước phèn, đường đất, ống quần trắng mà dính đất, chỉ có nước khóc hu hu...

- Trắng xác từ trên xuống dưới, thấy ghê! Chắc bị thấy luôn bên trong quá!

Tuyền đếm trên ngón tay, tính toán:

- Áo lá nữa. Một hai ba bốn năm... Bạn bấy nhiêu thứ đó vô thấy mình nặng nề, ngộp thở gì đâu!

Tuyệt cái:

- Thì lớp chín cũng đã mặc tới bốn thứ rồi. Ngộp là tại hai cái tay dài với cái cổ dựng lên kín mít. Như đàn ông đi ăn tiệc mặc áo dài tay, cài nút cổ tay, thắt cà vạt bít cổ họng.

Minh Tâm tổ khổ thêm:

- Hai cái ống quần rộng rinh, dài lê thê quét đất. Đi không khéo là vấp té mệt nghỉ.

Thanh lùn thích thú ra mặt:

- Ý, đừng chê cái ống quần dài đó chứ. Tao sẽ được mang giày cao gót bảy tám phân. Đã đã à nghe. Ống quần che luôn xuống tới đất. Đâu có ai thấy mà biết mình lùn di-truyền?

Than thở mấy thì cũng phải đi sớm thôi. Mỗi đứa hai hay ba bộ, tùy theo hoàn cảnh kinh tế của từng gia đình.

Mấy đứa hỏi nhau:

- Nè! May may hết mấy thước?

- Nguyên một bộ hả?

- Ừa.

- Ba thước rưỡi.

- May?

- Sáu thước.

- Hả? Hai bộ hả?

- Một.

- Thiệt hông?

Đứa nói tiếng "Một", đó là Chi!

Mọi chuyện bắt đầu từ đây. Rắc rối và bức bối và tức tối...

Anh Hai hầu như ngày nào cũng thúc hối, bắt má đem Chi đi chữa bệnh.

Anh nói:

- Nhìn nó mặc áo dài thấy thương luôn. Không giống ai hết! À, có. Nó giống mấy... bà già đi chùa. Áo không có eo, không có nhún ben, không có ôm vòng cúa gì hết.

Rồi anh lầm nhảm:

- Ờ, mà thiệt ra có gì đâu để ôm chớ. Người nó như trái dưa hấu dài, như cái bánh mì bự ở tiệm thịt quay, như cái gối, như cuộn tự điển tám chục ngàn chữ...

Má than ké vô:

- Mua vải may áo dài cũng gần gấp đôi con người ta. Mà còn không đủ khổ vải, phải nối thêm ở nách. Áo dài có chỗ nối riêng đặc sắc của nó. Bây giờ nối ở chỗ khác. không giống ai hết. Thử nghĩ coi, học trò chớ có phải là người mẫu đâu. Nhìn là biết cái áo bị lỗi.

Nhưng lỗi đến đâu thì vẫn phải mặc, không còn cách nào khác. Có may đến mấy cái nữa, cũng phải nối mà thôi.

Ngày đầu tiên đi khai giảng ở trường mới, Chi muốn bệnh. Chân nặng không muốn bước ra khỏi cửa. Mắt hoa lên từng chùm đom đóm, không muốn nhìn thấy mình soi hình trong gương. Đầu văng vát vì nghĩ đến cảnh mà anh Hai đã lái nhải nói mấy hôm rồi.

- Bảo đảm, Chi sẽ nổi bật như cái bánh bao giả chưng để quảng cáo, lớn như trái bưởi, bên cạnh hàng ngàn cái bánh bao thiệt, chỉ lớn bằng trái cam!

Tụi con trai ở lớp mới không e ngại gì mà không chỉ trỏ, nói Chi hời nhỏ uống sữa voi. Hồi mang bầu Chi, chắc má Chi có lỡ đạp trúng đầu chân... voi khi đi chơi ở... Sở thú. Thằng lớp trưởng láu cá tâu hót với thầy chủ nhiệm:

- Thưa thầy! Cứ luôn bạn mập này xả giẻ lau bảng suốt năm đi thầy, cho bạn leo lên xuống ba tầng lầu, cho bạn tập thể dục...

- Thầy tưởng nó nói thiệt, bèn chỉnh:

- Không được ép. Người mập thường bị cao huyết áp. Phải kiên cữ vận động mạnh quá sức. Bắt bạn đi lên xuống một lượt mười hai khúc cầu thang, một ngày đi ba bốn lần, lỡ có chuyện gì, ai chịu trách nhiệm?

Thầy vừa dứt lời, tụi nó hùa nhau hả hòng cười nguyên cả lớp. Về sau, có đứa kể lại: "Cười tới mỏi hết hai cái hàm!".

Nhưng ở đời, trước lạ sau quen. Riết rồi tụi bạn mới cũng thấy Chi bình thường. Giống như đi qua một loạt mấy hàng chậu trồng cây kiểng trong sân trường, đâu có ai ngừng lại mà ngạc nhiên: "Ủa, sao có cái chậu này tròn quá xá?". Thỉnh thoảng, tụi bạn hét gọi ong óng trong lớp, trên lầu, dưới sân, ngoài đường:

- E, con voi học lớp mười!

Chi cũng quay lại, thản nhiên hỏi:

- Hả? Chuyện gì?

Chẳng nổi sùng. Không rửa xả.

Chỉ cười toe...

Biệt hiệu nghe độc đáo đấy chứ?

Loài voi mù chữ truyền kiếp, có biết đi học là cái gì đâu nên con voi học tới lớp mười có thể xếp vào hàng những nhà thông thái rồi. Thông thái ai mà chẳng khoái?

Nghĩ vậy nên Chi chẳng còn nổi giận vì cái tên mới có ấy nữa ...

Ăn chưa no

Chương 4

Đó là chuyện từ đầu năm học, ở trường. Còn ở nhà, chuyện hai anh em giận nhau kéo dài cho tới lúc nghỉ hè, má dắt Chi đi bác sĩ.

Anh Hai làm hòa trước.

Chờ má dắt xe ra cửa, anh Hai nhào tới xin xỏ.

- Má cho con đi theo. Duyệt đi má!

Má gạt ngay:

- Không duyệt diếc gì hết. Xe chỉ chở hai người là đúng luật. Tổng ba vừa dễ gây tai nạn, vừa bị phạt mất tiền tổn của.

- Con đi riêng. Bọn con chở.

- Đi làm gì?

- Thì đi cho biết với người ta.

- Biết làm gì?

- Biết để giúp đỡ em mình.

Má nghe anh Hai nói thế bèn rất cảm động mà gật đầu cái rụp:

- Con biết thương em như vậy là tốt. Duyệt cho đi theo.

Nhưng Chi không nghĩ giống như má. Chi luôn cảnh giác rằng, mình có một ông anh. Mà ông anh ấy, lúc nào cũng ở trong tư thế tiến công, rình chụp, chỉ chờ dịp sơ xuất của con em gái tội nghiệp mà chọc quê, chọc giận.

Chi ngửa cổ nhìn anh Hai, tuôn ra một dây thắc mắc:

- Anh đi với bạn, mà bạn là ai? Trai hay gái? Mập hay ốm?

Anh Hai nháy mắt. Mắt anh hai lóe ra những tia nhìn tinh quái:

- Tú. Cái thằng bị anh em mình tổng ba hôm bữa trước. Còn nhớ không?

- Á!

- Á gì?

- Anh nghĩ chọc em một ngày là ăn cơm không ngon hả?

Anh Hai dứt tay vô túi quần:

- Bởi vậy...

- Bởi vậy cái gì?

- Mở miệng ra là ăn ăn ăn... Tới thế kỷ sau, mày mới mong ốm nổi. Còn kiếp này thì bó tay rồi.

Chi tuyệt vọng kêu:

- Má! Coi anh Hai nè!

Anh Hai nhe răng nói trây trúa:

- Coi cái gì? Có gì mà coi?

Chi giậm chân lệt bệt, đầu lắc như múa lân. Má quát lên, hơi giận:

- Thôi! Tụi bây có chịu đi chưa? Trễ giờ rồi kìa. Anh em gì mà cãi nhau hoài không chán. Con cái gì đâu. Thiệt là bất hạnh quá!

Má bước thẳng ra cửa, không gọi, không chờ đứa nào hết. Chi lạch bạch chạy theo kêu thất thanh:

- Má ơi má, chờ con với!

Khi bước xuống bậc thềm, Chi nhìn vô trong nhà thấy anh Hai đang gọi điện thoại, giọng điệu cũng gấp gấp lắm:

- Ồ... Lẹ lẹ lên nghe! Tao mặc quần áo, mang giày sẵn sàng rồi. Hả? Kịp mà! Má tao chạy chậm rì hà...

Chi biết, anh Hai đang hẹn với anh Tú. Nhưng Chi không biết nên phản ứng như thế nào nữa.

Tuy bên ngoài mình mấy mập mạnh bậm trợn, nhưng bên trong tâm hồn, Chi là một đứa nhỏ yếu đuối. Nếu dùng từ của khoa tâm lý học thì bảo Chi là người nhạy cảm. Chi hay khóc, dễ mũi lòng, mau xúc động. Thấy đám ma ai đâu không biết, đi ngoài đường Chi cũng cay cay mắt. Đọc truyện, coi phim, tới chỗ chia ly hay đoàn tụ cha mẹ vợ chồng con cái... nước mắt Chi chảy ròng ròng như đang ăn lẩu ớt hiểm. Nói cho rõ hơn, tất cả những gì xảy

ra, tạo thành niềm vui, nỗi buồn, sự thích thú... đều làm cho Chi bị ảnh hưởng, lây lan.

Mà anh Tú, bạn của anh Hai, mới nhìn qua là đã thấy đó là một người cao ráo, quần áo gọn gàng sạch sẽ, đẹp trai. Anh Hai còn quảng cáo: học giỏi, hát hay, biết chơi nhiều môn thể thao...

Tóm lại là đẹp. Mà đẹp thì hay làm cho Chi bâng khuâng. Bâng khuâng thì mơ mộng. Mơ mộng thì tưởng tượng tở tượng. Như những cô thiếu nữ mùa thu tựa cửa nhìn xa nghĩ ngợi, trong bài thơ gì ấy, quên rồi...

Cõi mơ mộng thì bao la. Có thể mơ về một chàng hoàng tử cười trên lưng một con ngựa trắng. Từ xa ghé tới, chàng hỏi: "Phải chăng đây là nhà của cô bé Lọ Lem? Ta đến để tặng nàng đôi giày bằng thủy tinh, gót bảy phân, độ cao vừa phải, không sợ té...".

Đó, đại khái về anh Tú là như vậy.

Đại khái là Chi bị xúc động vì anh Tú rồi.

Khi xúc động người ta mắc cỡ.

Người ta chỉ muốn trưng bày ra những cái tốt đẹp xinh xẻo thôi, còn cái dở ẹt, cái xấu xí thì chôn giấu cất biệt hết.

Vậy mà, anh Hai nở lòng nào đem anh Tú tới chỗ Chi khám bệnh.

Chẳng khác nào nói:

- Tú ơi! Mày nhìn coi! Em tao xấu quá, phải không?

Chi nghĩ ngợi lung tung khi ngồi sau lưng má chạy xuôi ngược trên đường.

Vái trời cho hai người bị bẻ bánh xe. Hoặc là, vì gấp đuổi theo quá, vượt luôn đèn đỏ nên bị thổi còi bắt phạt. Mà trong túi không có đủ tiền, phải quay trở về nhà lấy thêm.

Cho đáng đời thứ đồ tò mò, tọc mạch chuyện riêng tư của người khác...

Nhưng... Chi vẫn lo lắng lắm!

Rất có thể, chuyện xin đi theo có kèm thêm thằng bạn, lại là một âm mưu gì đó của ông anh đáng sợ lúc nào cũng nói ong óng rằng làm như vậy cũng chỉ vì thương đứa em không bé bỏng!

*

* *

Anh Hai chẳng bị gì hết. Thượng lộ bình an.

Khi má vừa thắng kết bánh xe trước cổng phòng khám, Chi quay đầu lại đã thấy hai người cười nhả nhở, ngay sau lưng mình.

Ý lộn! Chỉ có anh Hai cười nhả nhở thôi. Còn anh Tú thì cười đẹp mê hồn, như mấy tấm hình in trên trang bìa những tờ báo ảnh tài tử đóng phim và ca sĩ ngôi sao sáng chói.

Từ cái cười có tâm cỡ người mẫu ấy, thốt ra câu nói lễ phép:

- Dạ thưa bác, con mới tới!

Má ở ở vì đang mắc bận coi người ta ghi số, lấy thẻ gọi xe.

Ước gì Chi là má, Chi sẽ nói:

- Tới làm gì vậy con?

Nhưng Chi chỉ là một cô bé có bệnh trong người đang hồi hộp trước giờ gặp mặt bác sĩ. Nỗi lo âu làm cho Chi không còn sức mở nổi cái miệng của mình ra mà nói một câu gì hết.

Và Chi - trước mặt anh Tú - lại còn là một cô gái đang lảng mạn dăng trào nữa.

Chi đang run rẩy trong lòng. Hai vành tai đang nong nóng. Tim đập thành thịch. Mạch nhẩy tung tung.

Anh Tú quay sang hỏi Chi. Hỏi cho có chuyện mà hỏi, theo phép xã giao thông thường.

- Đi lần đầu hả nhỏ?

Chi lí nhí trả lời:

- Dạ!

Anh Tú nhỏ nhẹ như dỗ con nít. Chỉ thiếu một điều, trên tay anh không có mấy cục kẹo sặc sỡ thôi!

- Đừng sợ. Trong đó có nhiều người giống em lắm.

Chi nghe lòng bùng hai lỗ tai. Chẳng hiểu anh Tú nói vậy là có ý gì.

Nhưng Chi không giỡn. Không hỏi lại. Mà còn quên cả chào anh Tú trước khi quay lưng đi nữa.

Chi lúi lũi và liú ríu theo sát gót chân má, qua cổng, vào trong khoảng sân đầy cây xanh mát rượi.

Nghe đằng sau anh Hai nhắc (không) khéo:

- Coi chừng máng tay áo vô cái chốt cửa kia.

Chi quay lại, mắt muốn trợn ngược. Ý ẹ ời! Một người dễ ghét và một người dễ thương đang lừng lững đi ngay sau lưng mình. Bốn cái tay của họ đút túi quần, thật là thông dong, thoải mái như đi dạo mát. Đi theo tới cổng chưa đủ hay sao mà còn mò vô đây? Chi muốn đuổi anh Hai, anh Tú về cho rồi bởi vì cứ cái điệu này thì một lát nữa Chi phải chường mặt, ngồi chịu trận cho anh Tú thấy, cho anh Tú nghe bác sĩ hỏi Chi... cân nặng bao nhiêu ký lô... Người ta thường nói phụ nữ không bao giờ leo lên cái cân trước mặt bạn trai của họ.

Chi là phụ nữ nè. Vậy mà Chi sắp phải leo lên bàn cân, trước mặt anh Tú.

Trước mặt anh Hai của Chi nữa.

Anh Hai dám giả bộ xiu lắm.

Hoặc là anh ấy sẽ la ó lên cái số ký lô của Chi, con số mà chỉ có bốn người trong nhà biết thôi - như là một bí mật gia đình vậy đó.

Chi muốn đuổi họ về quá đi.

Nhưng má đang ngoắc tay lia lịa kêu gọi đằng trước.

- Chi! Chi! Má đây nè! Mau lên!

Chi rảo bước như chạy. Kệ hai tên đó.

Trong này đông người, biết đâu họ sẽ bị mất dấu. Ráng nhanh chân thêm chút nữa! Chi thở phì phì, tự động viên mình. Má nắm tay Chi chen vào một đám đông. Hai má con đứng nghiên cứu tấm bảng chỉ dẫn các phòng khám chuyên khoa. Chi đọc rồi kêu:

- Tuốt trên lầu bốn đó má ơi!

Má xoay người, ngó đảo dác chung quanh.

Chi nhắc:

- Lầu bốn thiệt mà!

Má nói:

- Biết rồi. Chắc là có thang máy.

Tất nhiên là có thang máy.

Đây là phòng khám đa khoa, bệnh gì cũng chữa nên rất nhiều loại bệnh nhân. Trước cửa thang máy có tấm bảng nhỏ: "Thang máy dùng cho bệnh nhân. Chú ý: chỉ dành riêng cho người dưới năm mươi lăm ký".

Má nhìn Chi dò hỏi, miệng má có một nụ cười... méo xẹo.

- Tính sao đây con gái?

Chi đẩy má:

- Má đi thang máy một mình, con đi thang bộ.

Má lo lắng:

- Hồi nào giờ con có phải đi tới chỗ lạ một mình bao giờ đâu. Thôi, hai má con mình cùng đi thang bộ cho rồi. Cũng đâu đến nỗi mỗi chân nhiều lắm.

Má mang đôi giày cao gót, mà thang bộ thì vừa dài vừa trơn. Lỡ má trượt chân, trẹo mắt cá thì khổ. Chi cố gắng biện luận để thuyết phục má bước vô thang máy:

- Con hiểu rồi má ơi. Họ để phòng khám ở tầng trên cùng là muốn cho mình, à quên, cho mấy đứa như con phải đi bộ để có dịp toát mồ hôi, như tập thể thao cho săn da chắc thịt đó thôi.

Có tiếng anh Hai chen vô:

- Thấy chưa? Tao đã nói là em tao thông minh lắm mà.

Anh Tú gật đầu liền một lúc hai ba cái:

Rồi anh rủ:

- Ba người tụi mình đi bộ chung cho vui. Hén?

Má nói:

- Má đi thang máy nghen.

Ba đứa đồng loạt dạ vang rân như đang đóng vai quân sĩ trong tuồng cải lương mà nghe chủ tướng hô "Hỡi ba quân!".

Hết tầng một, Chi đỡ mồ hôi hột.

Anh Tú nói:

- Cố gắng lên. Còn ba lầu nữa thôi!

Tầng hai, Chi nghe mình thở ra hơi ở lỗ tai.

Anh Tú nói:

- Cứ từ từ mà đi. Không cần gấp như vậy đâu. Phòng khám nằm ngay đầu cầu thang lầu bốn, lên tới là gặp liền.

Chi nói trong tiếng thở phì phì:

- Anh Tú có vẽ rành chỗ này quá hén!

Anh Tú cười một tiếng hì:

- Tại anh có đi qua mấy lần rồi.

- Ủa, anh Tú đâu có em mà dắt đi chỗ này?

- Đúng, anh chẳng có ai để dắt mà chính là anh được ba anh dắt đi khám bệnh.

Tầng ba, trước mắt Chi, mọi thứ như đang bùng nổ hoa hòe tới mấy quãng, muốn hết thấy đường.

- Hả? Anh bị bệnh gì?

- Bệnh ốm nhách.

Chi dụi mắt, bàng hoàng:

- Thiệt không? Sao bây giờ thấy thân hình anh đều đặn như mấy thầy dạy thể dục trong trường em mà.

- Thì anh đã được chữa hết bệnh chớ sao nữa.

Tầng bốn, hai chân Chi luống cuống lú quúu vì mới rẽ rồi sau khi leo tám chục bậc cầu thang.

Vì nổi lo sắp gặp mặt bác sĩ.

Vì choáng váng bởi tin tức nóng hổi vừa được anh Tú cho biết.

Chi há miệng như con cá bị ra khỏi nước.

- Chết rồi! Vậy ở đây đâu phải là chuyên khoa béo phì. Người ta đã chữa thành công người ốm thành người đẹp, em còn khám làm chi cho mất công. Hay là mình kêu má đi về hỏi anh Hai?

Anh Hai nhăn mặt.

- Về cái gì? Không biết thì đừng có nói lộn xộn.

Anh Hai quay qua, nạt luôn anh Tú:

- Còn mày nữa. Tưởng dắt theo để động viên khuyến khích nó dùm tao, ai dè mày còn làm cho nó sợ thêm.

Anh Tú chỉ còn cách nhe răng ra cười, để vuốt giận anh Hai:

- Ai dè em mày có lối suy luận kỳ cục như vậy đâu. Mới nói ốm là nó nghĩ tới mập liền. Rồi lo sợ linh tinh.

Anh Hai:

- Hừ...

Anh Tú reo lên cho nhẹ bớt không khí nặng nề:

- Tới chỗ rồi nè!

Chi cũng reo cho đỡ quê:

- Má kìa!

Bốn người đứng chúm chụm trước cửa phòng khám đang mở rộng.

Má đẩy nhẹ lưng Chi, nói khẽ:

- Vô đi con!

Không ngoái đầu nhìn người thân, Chi rút rè và nặng nề bước vào căn phòng đáng sợ đó với bộ dạng e dè lúng túng của một kẻ đã để quên niềm tự tin của mình ở nhà mình, trước lúc ra đi...

Ăn chưa no

Chương 5

Ôi ôi, quá đúng! Anh Tú nói đúng quá! Trong phòng, trên hai hàng ghế dựa sát tường, đầy nhóc những cô gái chàng trai hồng hào, phương phi, béo tốt. Giống y như Chi. Những cái ghế thật là bé nhỏ so với họ. Chẳng khác gì cảnh nàng Bạch Tuyết ngơ ngác đứng nhìn hàng loạt bàn ghế tủ giường tí hon như đồ chơi trong nhà của bảy chú lùn.

Mà thiệt sự thì lúc này cũng có đứa đang đứng sừng sững như vậy.

Không phải vì thiếu chỗ ngồi mà vì cái bộ phận để ngồi của kẻ đó có thể lớn hơn... cái ghế.

Chi ngó ngó, ngấm ngấm, ngấm ngấm rồi quyết định... đứng luôn.

Không phải vì sợ mình ngồi không vừa, mà sợ ghế không được tốt.

Ai mà biết mấy cái ghế này kê ở đây từ năm nào. Lỡ người ta mua đồ "xê cần hen"[second-hand] xài rồi từ thể kỷ trước thì sao?

Lỡ tới lượt mình vừa ngồi lên thì nó (cái ghế) kêu rắc rắc hoặc xum bà chè, đổ ỉnh xuống sàn nhà rồi sao?

Lúc đó thiệt là ê ẩm cả thể xác lẫn tâm hồn. Nói theo lời một bài hát tập thể thì "quê không chỗ nào chê hết"!

Bị té nhào trước mặt bao nhiêu người lạ chỉ vì cái ghế mình đang ngự ở trên bỗng nhiên, bất thành linh, gãy gục bốn cái chân xuống một cái rụp! Chuyện

kinh dị ấy sẽ xảy ra ngay tại chỗ này?

Trước con mắt kinh khủng của anh Hai?

Trước con mắt kinh hoàng của má?

Trước con mắt kinh hoàng của bạn anh hai là anh Tú đẹp trai?

Nghĩ tới đó thôi là đã thấy mọc gai ốc, nổi da gà khắp cùng mình mấy rồi.

Bởi vậy, cứ đứng cho chắc ăn!

Chi dáo dác ngó ra, nhìn thấy ngay ba người thân quen của mình đang đứng ngoài cửa ngó vô. Ai cũng tập trung lo lắng cho Chi.

Má chỉ chỉ ngón tay trở về phía mấy cái ghế chưa có người ngồi, nhắc:

- Chi ơi, còn ghế trong đó kia!

Anh Hai bắt tay lên miệng làm loa:

- Cứ ngồi đi em, đừng sợ.

Anh Tú thì không nói gì. Anh chỉ cười cười, đầu gật gật. Chắc anh muốn gom ý kiến của má với anh Hai lại làm một đề nghị gởi cho Chi.

Chi lắc đầu để trả lời về chuyện ngồi ghế.

Rồi gật đầu cho mấy người đứng ngoài yên tâm.

Chắc hẳn cả ba người đều sẽ hiểu là Chi đang nói: "Không sao đâu mà!".

Đột nhiên, có một giọng nói khác cất lên bên hông, phía tay trái của Chi.

- Tui biết bạn sợ cái gì rồi nè.

Chi quay qua, dòm xuống. Giật mình. Ý! Oái! Ói! Ái!

Một thằng mập!

Hon Chi.

Nãy giờ, Chi mắc lu bu lo sợ gặp bác sĩ, lo âu chuyện chữa bệnh và sự có mặt của anh Tú. Nhiều thứ lo chiếm hết chỗ trong cái đầu tròn ỏm của Chi nên Chi chưa kịp nhìn hết chung quanh.

Bây giờ, Chi vừa đưa mắt nhìn chung quanh, vừa trả lời:

- Biết cái gì?

Tên kia nói nhỏ nhẹ:

- Bạn sợ bạn làm gãy cái ghế.

- Ủ! Đúng! Sao đoán hay quá vậy?

- Thì lần đầu tới đây, tui cũng sợ y như bạn. Tui cứ đứng ngay đơ y như bị thầy cô phạt đứng trong lớp.

- Rồi cũng có một đứa tốt bụng nói y như bạn nói với tui hả?

- Không có.

- Hồng hiểu.

- Dễ hiểu thôi. Không có đứa nào mở miệng nói hết. Chính bác sĩ nói với tui. Về sau tui mới hiểu ra rằng, chắc trong đám đó cũng có rất nhiều đứa đã từng được nghe bác sĩ nói một câu y như vậy.

- Rồi sao nữa?

- Cả phòng cười rần rần.

- Cười gì chớ? Đứa nào cũng mập thù lù giống nhau mà.

- Không phải tại nó chọc tui mà tại thấm thía ý nghĩa câu nói của bác sĩ.

- Nói sao?

- Đứng hay ngồi thì hao tốn năng lượng cũng ít ỏi bằng nhau thôi, không

giảm cân được đâu.

- Vậy hả?

- Ủ! Thôi, ngồi xuống đi!

- Cảm ơn nghe.

Chi đã yên tâm về những chiếc ghế nhưng cũng cẩn thận dùng tay nhấn nhấn thử coi có chắc không, trước khi ngồi xuống bên cạnh thằng bạn mới.

Những chiếc ghế được kê cách khoảng, nhưng kẻ nào cũng có bề ngang nở nang, nên tất cả thành ra như đang ngồi kê vai sát... gối với nhau, rất là thân mật. Vì vậy, bốn cái đầu gối mới có dịp so kề, coi bên nào phồng bên nào xẹp. Chi kín đáo liếc liếc, ước chừng, nghĩ bụng.

- Nếu nó mười thì mình bảy rưỡi. Nó dám chữa thì mình cũng dám.

Chi tò mò:

- Hồi nãy bạn có nói đã từng tới đây rồi. Vậy bữa này là lần thứ mấy?

Hai ngón tay bự xự đưa ra, ngo ngoe, ngúc ngoắc, thay cho câu trả lời.

Anh Hai mà thấy cảnh này, thế nào cũng so sánh. Sao mà giống hệt như hai trái chuối cau đang được giựt dây chọc giỡn trước miệng người ta . Ha ha...

Nghĩ vậy Chi thấy mắc cười quá nhưng ráng nín mà hỏi tiếp:

- Tái khám hả? Có thấy kết quả gì không?

Tên kia gật đầu, hùng hồn xác nhận:

- Có chứ. Có nhiều à ghen! Tuần trước tui tám mươi lăm ký, tuần này còn tám mươi hai ký sáu trăm năm mươi gờ-ram. Mới cân xong. Giờ ngồi đây chờ lấy thuốc.

Chi lắc đầu, tắc lưỡi tỏ ý thán phục:

- Một tuần sụt cân hơn hai ký! Bằng con gà quay . Năm mơ cũng không

thấy!

Tên kia phòng mang trợn mắt như cãi lộn:

- Ê! Xin can nghe. Đừng nằm mơ nghe. Ngủ nhiều cũng làm mập nữa đó. Tại tui chưa kiên quyết triệt để chớ bác sĩ bắt là phải xuống tới mức ba ký mới đạt yêu cầu.

Chi thắc mắc:

- Đạt yêu cầu là coi như xong, khỏi đi tái khám nữa hả?

Chắc là Chi nói sai rồi. Tên mập nhìn Chi như người khôn nhìn kẻ dại. Hắn quơ quơ bàn tay có năm trái chuối cau, ra điệu bộ cho lời giải thích:

- Không phải! Sụt ba ký mà ăn nhằm gì. Cái mức đó chỉ là dấu hiệu tốt, để bắt trớn, tạo điều kiện thuận lợi cho đợt điều trị. Nếu xuống cân đúng yêu cầu thì chứng tỏ mình có ý chí vững vàng, quyết tâm cao như đỉnh núi. Mình sẽ mau chóng đạt được điều mong muốn về một thân hình bình thường như mọi người.

Chi nói đệm theo:

- Vậy hả? Đâu biết đâu?

Tên mập sẵn trớn, nói nữa:

- Nghe kìa, có nhiều đứa chỉ hơi bị mập hơn người bình thường mà cũng tới đây xin được chữa bệnh đó.

Chi bị cuốn vào câu chuyện lúc nào không biết. Chi hỏi hộp hỏi:

- Kết quả sao?

Tên mập khoanh tay trước bụng, đổi thế ngồi. Hắn thoải mái, tự nhiên duỗi dài cái thân mình kênh càng trên ghế xong rồi mới nói:

- Cân đối... sắp gần bằng người mẫu chưa nổi tiếng.

- Còn mấy đứa mập... cỡ tui mình thì sao?

Tên kia lắc đầu, sửa tướng ngồi ngay ngắn lại, rồi thành thật trả lời:

- Mới tới có hai lần, không biết.

Như tất cả những người đi khám bệnh, trong khi chờ đợi, người ta chỉ quan tâm tới một vấn đề duy nhất thôi, đó là bệnh tật đang đeo đẳng, hành hạ cái thân xác con người của mình, nên mặc dù đang say sưa nói chuyện của thiên hạ nhưng Chi vẫn canh cánh trong lòng lý do khiến Chi tới đây, ngồi bên cạnh tên mập có vẻ lẻo mép này.

Chi hỏi tiếp:

- Hồi nãy bạn có nói, bạn chờ lấy thuốc. Bộ có uống thuốc nữa hả? Nhiều hông? Có đắng không?

- Có chứ. Không nhiều. Không đắng. Thuốc bổ mà.

Chi nghiêng người. Vai Chi chạm vào vai người đồng bệnh đang nói chuyện với mình. Chi hết sức ngạc nhiên hỏi lại:

- Ủa! Thuốc bổ hả? Tui có nghe lắm không đó?

Tên mập từ tốn lắc đầu, đồng dục nói:

- Không làm tí nào. Thuốc bổ uống để giúp mình có đủ sức sinh hoạt hằng ngày như đi đứng, nói cười, học hành, làm việc riêng chung...

Chi hăm hở nhắc hẳn:

- Ăn uống nữa.

Tên mập cười toe toét, y như ông địa. Nó nhìn Chi. Cái nhìn vừa kinh ngạc vừa trào phúng, làm như mặt Chi có mọc râu, hay là Chi đang mặc áo lộn bề trái ra ngoài vậy.

Nó lên giọng dạy đời:

- Ăn cái gì? Nhấn nút tạm dừng nghĩ tới chuyện ăn đi bạn ơi. Tới đây là để học cách không ăn mà...

Ăn chưa no

Chương 6

Đi bác sĩ về, Chi bắt đầu học cách không ăn.

Đó là nói cường điệu phóng đại, bắt chước theo kiểu ma cũ hù dọa ma mới của tên mập kia, cho vui vậy thôi. Thiệt ra là Chi phải ăn kiêng, ăn giảm bớt khẩu phần dư dả hằng ngày. Ba nôn nóng hỏi khi Chi vừa vào tới cửa:

- Toa bác sĩ đâu?

Má đưa ra một xấp giấy.

Tờ thực đơn lớn nhất, dài nhất, nổi bật nhất, nên ba đọc trước:

- Nửa chén cơm. Nửa cái trứng luộc. Nửa trái chuối tráng miệng. Nửa ký rau... Ôi trời ơi! Sao mà cái gì cũng chỉ có một nửa không vậy?

Anh Hai không khi nào bỏ qua dịp chọc ghẹo Chi. Anh giả bộ lảng xãng:

- Ba! Ba coi kỹ lại coi. Có chỗ nào ghi nửa con gà hầm không?

Thấy thương ba ghê. Vậy mà ba cũng tin anh Hai nói thiệt nữa.

Ba chìa tờ giấy ra, gắt lên:

- Gà đâu mà gà. Trái trứng cân nặng có một trăm gờ ram, mà chỉ được ăn có một nửa. Nửa con gà hơn một ký lô. Mong gì?

Anh Hai cười, nghe muốn... đá cho mấy cái:

- Có. Có đó. Nửa con gà... ác, da đen thui. Gà ác là giống gà nhỏ bằng con chim cút chó bộ. Hí hí...

Than thở thì than thở nhưng vẫn phải làm theo toa bác sĩ thôi. Ba nhìn tờ thực đơn, chép miệng:

- Cứ thử coi sao!

Má quyết định:

- Từ hôm nay, cả nhà ăn cũng nhiều rau giống Chi luôn, cho Chi đỡ buồn.

Anh Hai lật đật nhào tới ôm tay má, lắc lắc. Anh hỏi rất thành khẩn.

- Má nói thiệt hả má?

Má gật đầu:

- Thiệt!

Anh Hai ngó một vòng cả nhà, hỏi nữa:

- Mỗi người một ngày ăn hết nửa ký rau như con... con thỏ nuôi trong chuồng vậy hả?

Má an ủi anh Hai:

- Ăn rau giúp tiêu hóa thuận lợi dễ dàng, không bị táo bón. Mặt con hay nổi mụn, ăn rau càng tốt chứ sao? Sức thanh niên đang lớn như con, một ngày ăn cả ký rau mới vừa, nói gì có nửa ký?

Anh Hai rên hừ hừ.

- Còn đùi gà chiên? Tôm rim? Sườn nướng? Em bị cấm, chỉ được ăn nửa miếng. Còn thằng anh đáng thương này? Con đâu có bị dư thừa, ối động da thịt như nó. Má tính sao đây? Không lẽ khẩu phần của con chính là nửa miếng còn lại của nó hay sao?

Má nhìn ba . Ba chép miệng thêm một cái nữa, xác nhận:

- Ủ. Cũng phải làm vậy thôi.

Anh Hai nhảy tung lên, kêu thảm thiết:

- Không công bằng! Phản đối tệ nạn gia đình, trọng nữ khinh nam.

Trong nhà, ba là người ít khi đùa giỡn nhất. Không biết ba có hiểu anh Hai chỉ nói chơi thôi, muốn chọc Chi cho vui ấy mà, ngày nào chẳng vậy?

Ba nói sảng:

- Khinh nam là đúng quá rồi. Mà là thằng anh không biết thương em. Đáng lẽ anh phải ăn kiêng để làm gương cho em mới phải.

Quay sang má, ba sang sảng ra lệnh:

- Bây giờ má đi chợ, mua cho tụi nó ăn thả cửa một bữa ngon lành, no nê óc ách suốt ngày luôn. Bắt đầu từ ngày mai, cả nhà ăn theo thực đơn của bác sĩ. Anh Hai tính nói gì đó nữa, nhưng nghĩ sao lại há miệng thở dài một tiếng thiết to.

- Ha!

Rồi nín luôn.

*

* *

Thường thường, khi Chi bị đau bụng hay nhức đầu thì còn có cơ nhỡ nhớ kêu rên, đòi người này người kia xức dầu, xoa bóp... Chớ còn cái bệnh không đau này thì Chi phải tự chữa trị, tự săn sóc cho mình thôi, chẳng ai làm dùm được.

Nhưng cả nhà vẫn chung sức giúp Chi hết mình, trong khả năng mà họ có thể giúp được.

Nửa ký rau trên giấy tờ, má đòi ra thành cóc, ổi, mận, dưa leo, bưởi, củ sắn, sơ ri, cà rốt, cà chua... ăn cho đỡ ngán.

Ba lẳng lặng đi phô tô những điều hướng dẫn ăn kiêng, làm ốm ra làm mấy bản, sau đó phóng to ra, hết cỡ mà khổ giấy chứa đựng được.

Anh Hai lẳng xằng xách mớ giấy đó với cuộn băng keo hai mặt, đi dán tùm lum khắp nhà. Đầu giường. Bàn học. Kệ sách. Vách tường bên cạnh bàn ăn. Chỗ rửa chén. Cửa tủ lạnh. Tủ treo quần áo. Cửa toa lét... Tất cả những nơi mà Chi hằng ngày ghé mắt tới, chạm tay vô, đặt chân vào.

Dán đều hết. Lia lia.

Nhưng tới cái ti vi ở phòng khách thì anh Hai ngừng tay.

Anh xếp kéo, cuộn băng keo, tuyên bố:

- Nhiệm vụ dán giấy đến đây là chấm dứt.

Chi hỏi:

- Tại sao chứ.

- Bởi vì tờ giấy này là của gia bí.

Anh Hai nói mí mí thêm.

- Tuyệt đối không để cho người ngoài nhìn thấy. Có hại lớn chứ không nhỏ đâu.

Rồi tùm tùm cười chờ nghe Chi ào ào thắc mắc.

Hai anh em cứ như vậy hoài. Một đùa thích phá. Một đùa khoái tò mò.

Đứa em tò mò hỏi:

- Của gia bí là sao?

Đứa anh ghèn chọc phá trả lời:

- Lần này thì Chi phải nhận là mình chậm hiểu thật sự, không cách gì chối cãi rồi. Đồng tai lên mà nghe nè! Gia bí tức là bí mật gia đình. Cũng như gia bảo là đồ vật quý hiếm riêng của từng gia đình vậy đó. Dễ ợt vậy mà cũng không biết.

Chi sắp khóc tới nơi. Chi nói một hơi.

- Ý anh Hai muốn nói em làm xấu gia đình phải không? Nên anh không dám trưng ra ở phòng khách, sợ người ngoài biết, người ta cười nhà mình có đứa con quái tướng phải không?

Anh Hai trợn mắt, xua tay phủ nhận:

- Anh không có ý đó. Không hề.

Chi hít mũi xịt xịt:

- Anh xấu hổ vì có đứa em dị dạng phải không?

- Không phải luôn!

Chi giậm chân, nồn nóng muốn biết:

- Nói thiệt đi!

Anh Hai nhìn thẳng mặt Chi, giọng anh trầm xuống:

- Vì anh sợ em xấu hổ.

- Híc híc...

- Anh đã dán đầy nhà bếp. Nhưng không dán ở phòng ngoài. Anh muốn em thật thoải mái tự nhiên. Không ai biết thì sẽ không ai nói ra nói vào, góp ý, khen chê làm em nhụt chí. Anh mong muốn em sẽ... - anh la lên như mấy người dẫn chương trình - bác sĩ đã thành công!

- Hu hu...

*

* *

Chi quyết tâm lắm lắm. Sáng, Chi dậy sớm, chạy dài dài hết nguyên con đường hai làn xe trước nhà, ăn nửa gói xôi hoặc uống nửa ly sữa.

Trưa, nửa chén cơm với đồ ăn, kèm thêm một chén rau.

Tối, như buổi trưa.

Mới có mấy ngày mà hiệu quả đã... đập chát bốp ngay vào mắt.

Chi thì thảo nói riêng với má.

- Má! Cái lưng quần rộng rinh muốn tuột rồi nè.

Má mừng như được thưởng. Má rồi rít nói.

- Đâu? Mặc vô cho má coi.

Hai má con ngẩng ngó, kéo thử coi rộng được mấy phân.

Má cười rạng rỡ.

- Rộng thiệt. Phải bóp lại chút xíu, mỗi bên một phân. Lấy kim chỉ cho má.

Chi gấp rút lấy kim chỉ ra, vừa chỉ đen, vừa chỉ trắng.

- Màu nhạt xài chỉ trắng. Màu sậm dùng chỉ đen.

Chi vừa nói vừa lôi ra một đồng ngôn ngôn, từ quần tây đi chơi tới quần mặc áo dài đi học, quần đồ bộ Ở nhà.

Má cười ngặt nghẽo.

- Từ từ thôi con. Tạm thời bóp chặt lại mấy cái này trước đã. Để dành đó, mai mốt còn rộng nữa. Chớ bây giờ mình bóp một khúc, bữa sau bóp tiếp khúc nữa, nó sẽ bị cộm lên, không đẹp.

Chi gật gù:

- À há! Con quên. Mới có năm ngày thôi mà.

Hai má con cảm cú khêu khêu vá vá, nói rí rả, cười rúc rích.

Chi nói:

- Má. Đây là nữ bí. Má không được nói cho ba hay anh Hai nghe đó!

Má cười hiểu ý:

- Nữ bí này cũng na ná như anh Hai nói gia bí chớ gì?

Chi cũng cười:

- Má hiểu đúng rồi đó. Nữ bí là bí mật phụ nữ. Chỉ có hai người là má với

Chi được biết thôi. Má hứa đi!

- Được rồi. Má hứa.

Phe phụ nữ, chẳng hiểu tại sao, lại giữ bí mật về hiệu quả tức thời cụ thể của đợt điều trị bệnh béo phì.

Nhưng sự thực muôn đời vẫn là sự thực. Đừng hòng che giấu bất cứ điều gì dưới ánh mặt trời. Bí mật rồi sẽ phải bật mí ra thôi. Không sớm thì trễ.

Không trước thì sau.

Về phía nam giới trong nhà, anh Hai cũng mơ hồ có cảm giác rằng, Chi đã có phần nào sút giảm cân nặng. Nhưng anh không dám chắc lắm.

Anh ngần ngại nói:

- Hình như Chi có nhẹ bớt đi hay sao ấy. Mấy bữa nay, anh Hai chở Chi, thấy tay lái đỡ lão đảo, lạng lách cũng dễ dàng hơn trước.

Ba thì kêu lên hoảng hốt như bị mất tiền:

- Má nó ơi! Con gái tôi xanh lè xanh lét như người bị bệnh thiếu máu nè. Bà

tính sao đây?

Má coi vậy mà cứng rắn hơn ba rất nhiều. Lại thêm lời hứa giữ cái "nữ bí" với Chi, nên má tỉnh bơ nói:

- Minh tính làm sao bằng bác sĩ tính được?

Ba sờ trán Chi, lo lắng hỏi:

- Con có sốt không?

Chi tươi tỉnh trả lời:

- Đúng ngay mức ba mươi bảy độ trong nhiệt kế đó ba ơi!

Ba nắn nắn cánh tay Chi. Đôi lông mày rậm rạp nhíu lại. Giọng nói lo âu:

- Chết chưa! Con tôi da thịt đang săn chắc như củ khoai mì dẻo, bác sĩ chữa trị làm sao mà bây giờ tay chân nó búng beo, nhão nhẹt như củ khoai mì bỏ. Hai bàn tay nhám nhám của ba dịu dàng vỗ vỗ hai bên gò má mềm mại của Chi. Ba dòm thẳng vào mắt Chi mà hỏi:

- Con có bị đói không?

Chi xúc động quá, không nói được tiếng nào. Ba thương Chi như vậy đó, lo lắng từng li từng tí, coi như Chi vẫn còn là đứa con nít chưa biết nói ra những nhu cầu thuộc về bản năng: ăn, ngủ, mặc tiêu, tiểu...

Chi nghẹn giọng, lắc đầu. Ba đập lưng bàn tay này lên lòng bàn tay kia. Đó là dấu hiệu cho biết, ba vừa phát hiện ra một điều mới mẻ. Ba quả quyết.

- Chắc chắn là con bị sụt cân trầm trọng. Con có cảm giác gì khác lạ không? Con có bị bước hụt chân, đi không vững không?

Má chen vô:

- Ba thắc mắc về sức khỏe cô con gái cưng của mình, mà sao má nghe y như ba đang cứu trợ một đứa bé vô gia đình. Hết ốm đói lại đến choáng váng lão đảo. Muốn biết nó có giảm cân nặng hay không, thì chờ tới bữa tái khám biết liền chứ gì?

Ba nôn nóng:

- Tôi muốn biết liền, ngay bây giờ. Mọi ngày có cái cân di động đi qua đi lại, léo nhéo mời chào hoài, nghe muốn điếc ráy. Sao bữa nay trốn đi đâu hết ráo.

Vừa lúc đó, có tiếng nhạc leng têng quen thuộc văng vẳng ngoài đường. Lòng trong tiếng nhạc là giọng nói cứng queo, của người nước ngoài nói tiếng nước mình.

- ...đo huyết áp... Rất hân hạnh phục vụ...sức kéo...

Cả nhà cùng reo:

- Nó đó.

Không chờ ba sai bảo, anh Hai phóng ra đầu hẻm, hét chói lói:

- Cân! Cân ơi! Bán cho một miếng cân đi. Ở đây nè. Lẹ lên!

Cái cân có gắn bánh xe được đẩy vào tới ngay cửa nhà.

Ba lôi Chi ra cửa:

- Cân cho ba biết đi con.

Chi đặt một chân, rồi hai bàn chân không mang dép lên bàn cân. Cái cân chộp đèn nhấp nháy. Rồi giọng nói cứng đờ bật nói oang oang: "Chiều cao một mét năm mươi lăm, cân nặng bảy mươi bốn kí lô gam. Thân hình quá sức béo mập. Đề nghị tích cực giảm cân, để tránh mọi thiệt hại về sau...".

Ba móc túi lấy tiền trả, làu bàu nói với người chủ cái cân:

- Thôi, tắt đi!

Cái cân lại ồng ồng đi tiếp con đường cân đo của nó, càng lúc càng tiến sâu vào trong ngõ hẻm có hai đầu thông ra đường cái.

Bên ngoài, tiếng rao nhỏ dần.

Trong nhà, tiếng ba tỷ lệ nghịch với tiếng cái cân đang rao hàng:

- Bảy mươi bảy! Mới có năm ngày thôi đó.

Ba đột ngột ngưng ngang, không nói. Nhưng mặt ba lộ vẻ căng thẳng lắm.

Mấy má con nhìn nhau, chờ đợi, biết chắc rằng ba sẽ nói tiếp.

Thế rồi ba đứng chống nạnh, nói lớn tiếng như mấy thầy cô chủ nhiệm nóng tánh, la rầy khiển trách những kẻ vi phạm nội quy kỷ luật, trong giờ sinh hoạt lớp hằng tuần.

- Tính ra, cứ mỗi năm ngày thì mất toi hai kí lô . Khủng khiếp chưa!

Anh Hai ghé sát tai má, nói lép nhép:

- Ba dùng hai tiếng mất toi, kèm theo câu hỏi tu từ "khủng khiếp chưa" là có nguy hiểm rồi má ơi!

Má ừ ừ khẽ khẽ. Chỉ có Chi dám vô tư đối đáp, với nỗi bức bối của ba.

- Sao ba lại khủng khiếp? Bác sĩ yêu cầu một tuần phải xuống ba ký lạng đó.

Để con lấy máy tính, bấm thử coi tỷ lệ hai ký năm ngày có bằng ba ký bảy ngày không nghe ba.

Chi chạy lại bàn học lục tìm.

Trong khi chờ đợi tìm ra máy tính, ba nói lầm nhảm:

- Mỗi tuần ba ký! Cứ cái đà này thì một tháng hai tháng, nửa năm nữa, chắc con tôi teo tóp lại như xác ướp. Rồi... rồi biến mất luôn. Tại vì giảm cân riết rồi hết ráo, có còn giữ được kí lô nào đâu.

Má cười trước:

- Ha ha . Ba nó đang tấu hài đó hả?

Anh Hai mạnh dạn cười nổi đuôi.

- Hi hi . Tưởng tượng Chi su mô của nhà mình, sáu tháng nữa, tự nhiên biến thành cái xác ướp khô queo, ốm teo, nhăn nheo, nằm chèo queo. Quá hớp!

Ba đột ngột quát lớn:

- Má con bà cười cái gì?

Ông bà ta khi xưa đã truyền dạy lại một kinh nghiệm đời nhân xử thế rằng "một sự nhịn chín sự lành" nên khi ba vừa ngậm miệng lại mà mắt thì cứ mở ra trừng trừng dò xét thì má nắm tay anh Hai giựt một cái thiệt mạnh. Ý má

muốn nhắc nhở anh Hai hãy ngậm miệng lại y như ba cho yên cửa yên nhà.
Còn Chi thì la lên:

- Ba ơi! Ba nói thiệt hay giỡn vậy ba?

Ba lúng túng một thoáng rất nhanh, như con ruồi bay vèo qua.

Rồi ba quát tiếp hiệp hai:

- Đẹp. Đẹp. Ngưng ngay. Chấm dứt. Không chữa chạy gì nữa. Chẳng thà
mập xấu mà sống, còn hơn đẹp người mà có ngày kiệt sức chết đói!

Ăn chưa no

Chương 7

Hết tuần lễ ăn kiêng đó, Chi không đi tái khám theo lời dặn dò ghi trong
cuốn sổ khám chữa bệnh. Tại vì những lý do sau đây:

Ba không cho đi nữa.

Má không dám dặt.

Anh Hai không được phép có ý kiến.

Chi thì nghĩ thâm một mình: Chắc bác sĩ chờ mỗi mắt. Chắc thằng mập nghĩ
rằng Chi đã đầu hàng, bó tay, bỏ cuộc trong trận quyết đấu với sự tham ăn
háu uống.

Anh Tú hỏi:

- Sao kỳ vậy?

Anh Hai trả lời ầm ớ, ậm ờ cho qua chuyện.

- Kỳ mới hay chớ!

Hết một tuần không ăn kiêng tiếp theo sau đó, ba gọi một cái cân đi rong vào
hẻm.

Ba kêu Chi:

- Lên cân thử lại đi con gái!

Người ta nói, muốn biết chính xác mức độ tăng hay giảm kí lô thì nên kiểm
tra, theo dõi với chỉ một cái cân mà thôi. Nói ví von là phải có lòng trung
thành cân kẹo với nó. Nên tin tưởng hoàn toàn vào các con số mà nó đã định
kỳ báo cho biết.

Người cân rong hôm nay không phải là người hôm nọ nhưng Chi chẳng
ngần ngại gì khi leo lên cái bục nhỏ xịu ấy.

Cân nào cũng vậy thôi.

Chi đâu còn ăn uống kiêng cử, "đai ẹt" gì nữa. Biết chắc là sẽ nhìn thấy lại
con số quen thuộc của nửa tháng trước đây. Ba đành nói với cái cân eo éo:

- Bảy mươi tám ký rưỡi. Vẫn còn thiếu nửa ký.

Rồi ba lặp lại hành động trong lần cân trước. Vừa trả tiền, ba vừa nói:

- Thôi, tắt đi. Cảm ơn!

Ba tạm yên tâm, không sợ cô con gái duy nhất bị chết đói nữa. Nhưng ngày nào anh Hai cũng vò tóc bứt tai, than trời trách đất rất là phần uất, ai oán. Lời than ấy, anh Hai nói nhỏ nhỏ lúc ba có ở nhà, dù thức hay ngủ. Vì nếu để ba nghe được thì... thì chẳng biết sao nữa. Đại khái là không tốt lành tí nào.

Lời than ấy, anh Hai nói lớn vừa đủ nghe từ trên nhà xuống dưới bếp, nhưng không để lọt ra ngoài, chạy vô lỗ tai hàng xóm, khi ba đi đâu đó, không có mặt ở nhà.

Bởi vì chuyện này cũng xếp vào loại "gia bí" mà.

Anh Hai than như vậy, than hoài không chán:

- Cái nhà gì mà phong kiến, gia trưởng thấy ghê. Lạc hậu thấy ớn.

Một bữa nọ, ba không có nhà, sau khi than xong, anh Hai xúi Chi.

- Kệ ba. Không đi khám nữa, không ăn kiêng triệt để theo toa bác sĩ thì mình sẽ ráo riết, tích cực tập luyện thể dục thể thao cho tiêu hao khối năng lượng dư thừa.

Chi tròn mắt đứng nghe. Lòng Chi nở phồng nổi vui sướng: "Ôi! Anh Hai có thương mình thiệt. Vậy mà mình cứ trách móc ảnh hoài. Lại còn chờ dịp sơ hở là mết ba má la rầy ảnh nữa. Mình thiệt là bậy".

Anh Hai thấy Chi không nói gì, bèn hỏi gặng:

- Em hiểu không?

Chi giả bộ ngồi xuống lượm một cọng rác tưởng tượng trên sàn, để dễ dàng chùi nước mắt mà không sợ anh Hai nhìn thấy.

Chi vẫn ngồi xôm, cố lấy giọng tươi tỉnh nói:

- Em hiểu mà.

Anh Hai ngồi bệt xuống bên cạnh Chi. Anh thủ thỉ thật là tình cảm:

- Nghe nè, anh có ý này. Về chuyện ăn uống thì vẫn cứ giảm bớt, nhưng không thể quá đáng giống như bữa trước - mặc dù tốt thiệt nhưng lại làm cho ba hoảng kinh hồn vía.

- Đúng. Em không dám để ba lo nữa đâu.

- Anh có bàn kỹ với má rồi. Má vẫn đi chợ mua cho em một ngày nửa ký rau, dưới hình thức củ quả nhưng có thêm nhiều trái cây, loại ít chứa đường. Ăn nhiều rau khiến bụng to ra, sẽ nghĩ là mình no bụng, không dám ăn nữa, mà thiệt sự thì vẫn còn đói. Em làm được không?

Chi gật đầu mấy cái.

- Em làm được. Em làm được. Anh Hai không nhớ sao, nguyên tuần vừa rồi tuân theo chế độ: ăn chưa no là đã phải buông chén gác đũa, em còn chịu nổi mà. Bây giờ ăn nhiều trở lại, gần giống như lúc chưa đi bác sĩ. Có gì khó xử đâu. Dễ ợt!

Anh Hai đánh yêu lên đầu Chi . Anh hài lòng lắm lắm:

- Giỏi! Đáng khen! Khen trước cho em lên tinh thần.

Chi khịt mũi:

- Hì!

Cái tiếng đó, muốn hiểu là xúc động hay xúc xiểm cũng được. Chi biết, anh Hai không chấp nhất gì đâu với đứa em không nhỏ nhắn, đang cần anh giúp đỡ.

Anh Hai bàn tiếp:

- Coi như giải quyết xong vấn đề ăn uống, giảm bớt thu nạp năng lượng.

Vấn đề thứ hai là tìm cách làm tiêu hao năng lượng.

Anh Hai đột ngột lên giọng:

- Em nghe đây!

- Dạ!

Anh Hai quào quào hai cánh tay trong không khí để minh họa cho lời nói:

- Em sẽ đi bơi. Bơi lội là hình thức tập luyện đạt hiệu quả tốt nhất, trong các môn thể thao. Bởi vì khi bơi thì người ta phải vận động toàn thân, để giữ thăng bằng trong môi trường của cá tôm cua... nòng nọc. Bơi lội huy động hết các cơ quan trong người, từ lỗ mũi thở phì phì, xuống tới mấy ngón chân lúc lắc. Phừ. Mệt quá!

Anh Hai ngừng lại để thở lấy hơi, sau khi tuôn ra ào ạt mấy câu thuyết trình về môn thể thao dưới nước.

Thừa dịp đó, Chi nói chen ngang:

- Em biết. Ở trường em, khối mười một tới học giờ thể dục là nguyên cả lớp được thầy dắt ra hồ bơi, xuống nước tập bơi ì xèo.

Anh hai hít thở điều hòa xong xuôi, gân cổ lên nói nữa.

- Bơi lội giúp người ta chuyển động khéo léo trong nước. Lại còn được dòng nước vỗ về thân thể - một hình thức mát xa rất lành mạnh.

- Em biết rồi. Trong sách có nói.

Chi đã nói "Em biết" tới lần thứ hai.

Nhưng anh Hai vẫn chưa chịu thôi. Càng nói, anh càng đưa ra cho Chi thấy nhiều điều bổ ích, để Chi mạnh dạn đi tập bơi.

- Có chuyện này, bảo đảm là em không biết đâu. Anh dám cá với em luôn.

Thứ gì cũng cá, một ăn mười.

- Anh nói đi. Biết đâu...

- Đi bơi đều, được thưởng xuyên tắm gội, nên con người sẽ dần dần trở nên sạch sẽ. Có thể gào lên ồm ồm cho cả xóm đều nghe "Vĩnh biệt gàu!" hoặc thăm thẳm với tấm gương soi chính cái bản mặt của mình "Mụn ơi! Chào mi".

- Ôi!

- Ôi cái gì?

- Em không biết bơi.

- Tao biết rồi.
 - Em không dám đi bơi. Em sợ.
 - Sợ không có size áo bơi vừa cho em phải không? Khỏi lo đi. Áo bơi ở phố si- đa, bán toàn đồ Tây quảng. Bảo đảm mua mấy chục cái cũng có. Thấy mấy bà đầm chưa? Bà nào bà nấy bự thù lù như cái thùng nước một ngàn lít để trên nóc nhà. Cỡ em so với họ chưa ăn thua gì đâu.
 - Nhưng mà ở bên Tây, hình như, người ta không chọc ghẹo người to con lớn xác. Ở bên xứ mình, người ốm nhiều hơn người mập. Ra hồ bơi, em sẽ nổi bật. Người ta cười em cho coi. Ngại lắm.
 - Phải chịu thôi em à.
 - Hay là anh cho em chạy bộ, khỏi bơi hả anh Hai?
 - Chạy trên bờ. Bơi dưới nước. Không thay thế được.
 - Nhưng em không biết bơi một tí xiu nào hết. Còn chạy thì đã biết quá rành.
 - Yên tâm đi. Tao đã nhờ được người dạy cho mày rồi.
- Chi giựt mình, chống tay lùi ra bằng một cái lết mông, kinh ngạc kêu ré:
- Ủa! Chớ không phải anh Hai hả?
 - Không.
- Chi thét lên tra hỏi:
- Ai?
 - Bạn tao.
 - Con trai hay con gái?
 - Tú.
 - Ý ẹ.
 - Bạn tao thân hình cân đối, mặt mày sáng sủa, trí tuệ minh mẫn. Đẹp từ ngoài vào trong, từ trong ra ngoài. Ý ẹ Ở chỗ nào?
- Chi không trả lời ngay câu hỏi đó mà gắng hỏi lại anh Hai:
- Người dạy bơi đâu cần phải thông minh đẹp trai mới được. Sao anh không dạy cho em mình mà phải nhờ tới người ngoài? Anh cũng biết bơi chớ bộ.
- Anh Hai lắc đầu, thú thiệt:
- Biết khi khô . Tao chỉ học lóm người ta, không có bài bản kỹ thuật gì hết, bơi cả giựt cả dẹo, xấu hoắc, bị thằng Tú chê hoài. Dạy cho mày cũng được nhưng rồi mày bơi không giống ai hết, cơ bắp cũng phát triển không ra gì. Dám không?
- Chi ngó anh Hai, sẫm soi, cố gắng tìm lý do cãi lại, để khỏi đi tập bơi với anh Tú.
- Có thấy anh méo mó xẹo xẹo gì đâu. Tay chân lưng bụng vẫn bình thường.
- Anh Hai vỗ ngực tự hào nói.
- Ờ. Thì tao từ lúc mới sinh ra đã bình thường rồi mà. Còn mày thì...
- Tự nhiên anh Hai nổi quạu.
- Thôi đi. Người lớn nói, người nhỏ phải nghe lời. Đừng có cãi chày cãi cối

nữa. Nói một câu, mày đốp lại một câu. Mệt quá!

Chi vẫn chưa chịu nghe lời. Chi âm ức trình bày ý kiến.

- Em đâu có cãi. Tại anh không hiểu. Nếu anh là con gái như em nè, tự nhiên mặc áo tắm hở nách, hở đùi búa xua trước mặt con trai lạ hoắc, anh có mắc cỡ không chứ? Anh thử tưởng tượng coi.

Anh Hai không thèm tưởng tượng, anh còn bác bỏ ý nghĩ của Chi nữa.

- Tú là bạn của anh. Kể như nó cũng là anh của em. Em không được mắc cỡ tào lao, không đúng chỗ.

Tối đây thì Chi ngắc ngứ, hết biết nói sao để tự cứu mình thoát ra khỏi cái cảnh nổi da gà: mặc áo tắm trước mặt anh Tú.

Chi nói thầm với mình:

- Chắc chết quá!

Chi nói ấp úng với anh Hai:

- Em...

Anh Hai sùng sộ:

- Em sao hả? Mày mắc cỡ với bạn của anh mày. Con gái biết e lệ trước mặt con trai là dấu hiệu của... của...

Anh hai xĩa tay lên trán Chi, nói huých toẹt ra sự thật phũ phàng:

- Chết mày! Bộ mày tính bày đặt BIẾT YÊU? Phải không?

Chi quay mặt đi chỗ khác:

- Anh Hai nói kỳ.

Giọng anh Hai chan chất như búa đang đóng đinh trên nóc nhà lợp tôn.

- Muốn yêu thì phải ồm, lúc đó mới mong có người để mắt ngó tới mình, biết chưa em? Anh Hai là con trai nè, cho em biết, anh không bao giờ chịu ngủ nằm mơ thấy một cô gái tròn quay như cái hột mít đâu!

- Kệ anh.

- Nghe rõ chưa? Lúc ngủ khò khò, mắt hết tỉnh táo sáng suốt, tao còn không nghĩ tới nữa đó. Mấy cô gái đồ sộ kiêu như mày, làm sao chui lọt vào giấc mơ của người ta cho nổi. Chật ních hà em ơi!

- Nghỉ chơi anh Hai.

- Nghỉ chơi nhưng không được nghỉ bơi. Lát nữa má dắt mày đi mua áo. Sáng mai, năm giờ dậy đi tập bơi với anh Tú.

- Má ơi!

- Má mắc đi chợ mua nửa ký rau cho con gái cưng.

- Trời ơi!

Chi sắp nổi tức lên đây nè. Chi chưa kịp phòng mang trợn má thì nghe tiếng kêu:

- Chi ơi!

Không phải tiếng anh Hai kêu. Hình như...

Anh Hai bật dậy, ngồi tót lên ghế, ra lệnh cho Chi:

- Kêu ai nấy dạ. Ra mở cửa mau. Phải tận dụng mọi lúc mọi nơi để vận động tay chân, thải bớt trọng lượng dư thừa đi em.

Chi lồm cồm bò dậy, tìm bắt đầu đập hơi nhanh. Bên ngoài kêu tiếp khi Chi còn hai bước chân nữa là tới cửa:

- Chi à!

- Nghe rồi. Nghe rồi. Chờ chút xíu.

Chi lên tiếng trả lời, trong đầu nhấp nháy một ý nghĩ. Chắc là...

Chi chậm chậm xoay nửa vòng cái chốt cửa, thầm mong điều mình đang nghĩ là sự thật. Cánh cửa từ từ mở ra. Cửa không kêu mà Chi kêu.

- Anh Tú!

Cùng lúc đó, Chi nghe trong ngực mình, ở phía bên trái, nổi lên một tràng âm thanh lảo xào, loạn xạ. Thình thình thình. Thịch thịch thịch. Thình thịch. Còn anh Tú thì sao?

Anh ngồi trên yên xe, nở một nụ cười tươi rói. Trên tay anh có một cái gói. Một cái bao xộp. Màu đen. Nhấn nhúm. Anh chìa cái đồng bèo nheo, không biết là chứa cái gì đó ở bên trong, cho Chi:

- Nè cho em đọc, nghiên cứu trước, để biết phân lý thuyết.

Chi chạm tay vào cái gói đen thui, cứng ngắc mà bây giờ đã rõ, chỉ là một cuốn sách mỏng. Chi e dè hỏi.

- Lý thuyết gì hả anh Tú?

Anh Tú mở cái bao, lấy cuốn sách ra, lật lật mấy tờ rồi ấn vào tay Chi. Anh nói, hào hứng, sôi nổi và rất nhiệt tình:

- Coi đi. Lý thuyết bơi đó. Người ta chỉ mình cách hít thở trong nước, trình bày tất cả các kiểu bơi. Có hình vẽ dễ hiểu lắm.

Vậy mà Chi chỉ hưởng ứng bằng một tiếng cụt ngủn, nhỏ rí:

- Dạ.

Anh Tú không để ý chuyện đó. Anh dúm luôn cái bao nhăn nheo vào tay Chi, nói tiếp:

- Anh ghé qua đưa sách, luôn tiện nhắc em, nhớ phải mua thêm cái nón bơi để trùm đầu. Nước hồ có pha thuốc sát trùng. Không đội nón, nước sẽ làm tóc khô queo, cứng ngắc như cái chổi quét nhà.

Chi lí nhí dạ dạ, trong lòng lao xao vui vui với ý nghĩ: vậy là anh Tú có quan tâm tới mình, sợ tóc mình mất đẹp.

Anh Tú chỉ tay lên mắt của anh, hỏi Chi:

- Có kiếng bơi chưa?

Trời ơi! Đúng là có quan tâm thiệt rồi. Hỏi tới kiếng bơi tức là sợ mắt mình bị nước hồ bơi làm nhiễm trùng rồi đỏ ghèn chèm nhẹp. Cái chất ghèn đáng ghét đó, sẽ che, sẽ bít kín mít vẻ trong sáng long lanh, ngây thơ của đôi mắt nữ sinh lớp mười. Xúc động quá Chi ơi!

Chi linh quỳnh, trả lời trật trịa hết trơn:

- Da, không có gì hết.

Anh Tú nhồm người đứng lên, hướng giọng nói gay gắt vào trong nhà:

- Ê! Thằng anh Hai kia! Nhớ mua thêm cho nó cái kiếng bơi nữa đó. Nhớ chưa?

Anh Hai vừa bước ra cửa vừa nói, không vui vẻ:

- Nhớ rồi.

Anh Tú chỉ anh Hai:

- Sáng mai mày có đi với tao không?

Anh Hai quạu quọ chỉ tay qua Chi:

- Đừng hỏi tao. Hỏi nó kìa.

Nhiệt tình sùng sục này giờ của anh Tú có vẻ nguội bót, sau câu trả lời bán cái của anh Hai.

Người con trai dễ thương ấy ngồi phịch xuống, nhăn mũi hỏi:

- Chuyện gì nữa đây? Chi nè, mai em có đi tập bơi với anh không?

Chi nhìn anh Hai, lập tức được nghe anh Hai lạnh lùng ép buộc:

- Không phải chuyện gia bí. Khởi cầu cứu. Không cần vận dụng tục ngữ:

Anh em như thể tay chân.

Chi nuốt nước miếng. Nhưng vẫn chưa chịu nói.

Anh Hai thúc hối, nhát gừng:

- Tự xử. Nói đi!

Chi ngó anh Tú, mạnh dạn gật đầu nói:

- Dạ có.

- Hừ.

Tiếng hừ bức tức này, chỉ có hai anh em Chi nghe thấy.

Ăn chưa no

Chương 8

Chi đọc đi đọc lại cuốn sách anh Tú mới đưa, coi tới coi lui mấy cái hình vẽ co tay duỗi chân. Đọc thì thấy dễ hiểu lắm, không biết thực hành thì sao đây. Giống như hồi còn học cấp hai, coi hình vẽ trong sách thì không sao nhưng khi thực hành mổ con cá lóc, đĩa nào cũng sợ. Sợ tanh, sợ nhìn thấy cảnh vảy (cá) rơi máu chảy, sợ dơ Rồi không dám đụng vô con cá, bị cô la quá xá. Nêu mai, lỡ mà Chi làm không được thì anh Tú có la ó như anh Hai không há?

Nghiền ngẫm chán chê rồi. Chi gấp sách, lằm nhằm dò lại như học bài thi. Trước khi bật đèn ngủ, Chi vặn đồng hồ reng lúc năm giờ sáng. Ngày mai

chủ nhật. Phải chi không có hẹn thì ngủ thẳng căng tới tám giờ sáng luôn, cho đã mắt. Anh Tú có nói hồ bơi bắt đầu tính giờ lúc năm rưỡi.

Tối hôm đó, Chi nằm mơ thấy mình biến thành một con ếch màu hồng tươi. Con ếch Chi bơi kiểu ếch. Nó co duỗi hai chân sau lia lịa, lướt vèo vèo trong cái ao dập dềnh những cây bèo tây xanh lè, nở xòe. Con ếch Chi đang bơi thì với một bầy ếch khác, màu cam, màu đu đủ, màu cà chua, màu cà rốt, màu bắp cải tím, màu dưa leo...

Và trên bờ, ngồi chồm hồm vòng quanh cái ao là những con ếch đủ màu khác nữa, sặc sỡ như một đàn bướm.

Những con ếch này cổ vũ cho cuộc thi bơi ếch bằng cách đập những bàn chân trước lên nền đất đắp thành bờ ao. Chúng reo hò inh ỏi, ủng hộ ếch nhà, đả kích các ếch đối thủ. Có lẽ vì đây là loại ếch đời mới nên tiếng kêu của chúng cũng khác tiếng ếch truyền thống. Thay vì kêu ộp ộp, chúng lại kêu tích tích tích như dế. Cũng phải thôi! Rõ ràng, bọn ếch trẻ tuổi này đã nhuộm màu bộ da sần sùi cho hợp thời trang, giống như mấy đứa quậy trong trường Chi thường đi vuốt màu đỏ nâu vàng lên tóc. Chi đập chân, đập chân, đập chân. Và quơ tay, quơ tay, quơ tay. Nước dòn dập dập vào mắt. Nhưng tay không còn rảnh mà dụi mà quệt. Nhòe nhoẹt quá xá. Đích đến ở đâu?

Sao Chi không thấy?

Trên bờ, bọn ếch đời mới đang nhảy chồm chồm bốn cái chân một lượt, mà gào la cổ vũ loạn xạ:

- Tích tích tích. Tích tích tích. Tích tích tích.

Chặc chặc! Công nhận tinh thần thể thao thật là mạnh mẽ đáng nể. Có mấy cái chân ếch thôi, vậy mà vỗ xuống đất cứ nghe bồm bộp, bồm bộp, inh cả tai. Chắc trên bờ ao bây giờ, bùn đất đang lở ra từng mảng từng mảng rồi. Chi vừa đập chân trong nước, vừa nghĩ thầm trong đầu.

Quả thật, có mấy tảng bùn mềm nhão vừa lăn xuống ao, phang trúng đầu Chi bịch bịch.

Chi giựt mình, ngừng đập chân.

Trong cuốn sách anh Tú đưa có nói: biết bơi là biết phối hợp hoạt động cả tay lẫn chân, đều đặn, hài hòa, đúng lúc. Lúc này, con ếch Chi thôi co duỗi cặp chân nên đôi tay cũng dừng lại theo. Nhân dịp đó, Chi tranh thủ đưa tay lên dụi mắt.

- Á... á...

Không có bầy ếch sành điệu nào cả, chỉ có một người anh đang nhiệt tình chơi, quăng, ném tất cả mền gối và đồ thú nhồi bông lên người cô em.

Thì ra, tích tích không phải là tiếng kêu của loại ếch thể hệ mới trong giấc mơ mà là tiếng réo của cái đồng hồ báo thức hình con cá heo, đặt ngay bên cạnh lỗ tai Chi. Thứ đồng hồ có vỏ bằng nhựa này, nếu biết trả giá, thì chỉ cần mười ngàn đồng là mua được một cái. Vặn nút dận dò mấy giờ, nó sẽ

chăm chỉ kêu riết, tới chừng nào hết pin mới thôi.

Chi lau bầu.

- Một cách đánh thức quá thô bạo!

Anh Hai léo nhéo:

- Nhưng mà tiện lợi, nhanh chóng, hiệu quả hơn cái đồng hồ. Nó kêu muốn dứt dây mà em đâu có nghe.

Chi ngồi bật dậy, hốt hoảng:

- Vậy hả? Chết chưa! Mấy giờ rồi?

- Mới có gần năm rưỡi thôi.

- Chết mờ! Trễ rồi!

Chi quỳnh quỳu xếp cái mền.

Anh Hai nói.

- Để đó dọn sau. Lo đi cho rồi. Anh Tú đang chờ ngoài cửa kia.

Chi rên lên:

- Chết cha!

- Thôi! Chết này giờ đủ rồi. Em không tập bơi thì có ngày chết thiệt, chết đuối, chết chìm đó.

Khi Chi sửa soạn xong, ra mở cửa, thì thấy anh Tú đang giơ tay lên, ngó đồng hồ. Anh xòe bàn tay:

- Trễ năm phút.

Chi nói, hơi bị vấp tí chút vì đang đối mặt với người sắp sửa thành người trong mộng của mình.

- Xin lỗi anh Tú nghe. Tại em ngủ quên. Tại mắc đọc cuốn lý thuyết bơi.

Thấy Chi vẫn đứng tại chỗ mà nói, anh Hai đẩy Chi ra khỏi cửa, không quên kèm theo lời khiển trách:

- Thôi đi đi. Ở đó mà tại với bị hoài. Đi thì đi bộ mà lại trễ hẹn như mày thì vừa tới hồ, chưa kịp thay đồ, chắc người ta thôi còi đuối lên bờ hết ráo rồi.

Bơi biếc gì nữa?

Anh Tú dụi nắm đấm vào ba sườn anh Hai:

- Đừng hù con nít chứ!

Rồi anh Tú thần nhiên nắm cánh tay Chi kéo đi:

- Rán bước sai cho kịp giờ mở cửa hồ ghen. Tới trễ vừa mất thời gian, vừa uổng tiền mua vé.

*

* *

Má đã cẩn thận chọn cho Chi một cái áo bơi đẹp và kín đáo. Màu sậm tạo cảm giác thân hình gọn hơn, bớt to lớn. Kiểu một mảnh, áo liền quần. Khởi lo hờ bụng, lòi rốn. Kiểu tập thể dục, áo có tay, quần có ống như quần soọc. Hết sợ hở nách, hở đùi.

Anh Tú còn khoác thêm cho Chi một cái áo phông căng, đầy hơi. Vậy là đầu

đội nón bơi, mắt đeo kiếng bơi, mình mặc áo bơi, trang bị đầy đủ, không đến nổi hờ hang, Chi tạm yên tâm đứng bên cạnh anh Tú.

Cũng may, nhờ trông kiếng bơi màu xanh đậm đen, dòm cái gì cũng thấy mờ mờ không rõ nên Chi đỡ ngượng phần nào khi nhìn anh Tú... không mặc áo. Chi đỡ thôi, chứ không hết hẳn.

Khi bị rơi vào tình huống ngượng ngùng, người ta hay tìm cách nói gì đó để khỏa lấp.

Chi đang vận dụng kinh nghiệm sống ấy đấy.

- Anh Tú ơi! Tại sao anh lại biết bơi?

- Anh đi học mấy khóa. Mỗi khóa một tháng.

- Tại sao phải học?

- Không học thì không biết.

- Không phải. Học bơi để làm gì?

- Để mười hai năm sau dạy lại cho em.

- Không phải. Ý em muốn biết tại sao anh học bơi. Anh đi chữa bệnh ồm cũng học bơi mà em đi chữa bệnh mập cũng học bơi là sao? Em không hiểu.

- Bơi là vận động điều chỉnh các cơ bắp. Anh teo quắt thì bơi cho nó nở ra. Em phù ra thì bơi cho nó săn lại.

- Kỳ quá há! Anh Hai chưa nói cho em biết chuyện này đó. Cứ tưởng đối nghịch như mập với ốm, vậy mà lại gặp nhau ở cùng một môn thể thao, cùng đạt được điều ước muốn trái ngược nhau. Ốm thành mập. Mập thành ốm.

- Em đã biết vậy rồi thì lo tập đi. Nãy giờ nói nhiều rồi đó. Cứ đứng yên trong nước, không cử động, dễ bị cảm lạnh lắm.

- Em có áo khoác nè.

- Trời ơi! Nói nhỏ nhỏ thôi. Cái này gọi là áo phao, không phải áo khoác đâu. Bộ em muốn cả cái hồ này nghe thấy hay sao? Người ta cười chết luôn. Muốn cười có cười.

- Khả khả.

- Khử khử.

- Hỉ hí.

- Ủa! Cười hoài sao chưa thấy chết?

Sao giọng nói êm ái quen quen? Chi khẽ quay cổ, liếc hai bên:

Ý trời ơi!

Gặp nữa!

Lần này, tên mập mới biết bữa trước ở phòng khám, đứng bên tay phải của Chi.

Tuy không ăn mặc kín đáo, chân không có giày dép, nhưng cuộc nói chuyện (trong nước) diễn ra rất đúng phép tắc giao tiếp:

- Chào bạn. Bạn biết bơi hả?

- Chào. Chưa biết. Đang tập.

- Tập lâu chưa?

- Bữa nay là ngày đầu tiên.

- Tui biết bơi đó nghe.

- Vậy sao?

- Vậy sao béo phì chớ gì? Bạn muốn hỏi vậy phải không?

- Biết rồi thì trả lời đi.

- Tui biết bơi hồi còn học lớp mẫu giáo lận. Nhưng càng học lên, bài vở càng nhiều, không còn thì giờ đi bơi nữa. Tui cứ quanh năm suốt tháng ăn học, học ăn. Riết rồi thành ra như vậy đó.

- Tui cũng vậy.

- Cũng vậy thiệt không? Bạn học trường nào?

- Năng khiếu. Còn bạn?

- Trường chuyên.

- Vui quá he . Bắt tay một cái đi. Mừng chí bự gặp nhau.

Anh Tú vỗ tay lên mặt nước hồ, nhắc nhở:

- Mừng xong chưa?

Tên mập rụt cổ hỏi:

- Anh của bạn hả?

- Ừ.

Tên mập nói tí lia.

- Sao anh em nhà bạn không giống nhau há? Giới thiệu với bạn, chị tui nè.

Thấy không? Bề ngang tương tự như nhau.

Chị tên mập đỏ mặt liếc anh Tú trước khi nạt nó:

- Nhiều chuyện quá. Lo bơi đi.

Tên mập le lưỡi:

- Dạ dạ. Tuân lệnh.

Trước khi úp mặt xuống nước, nó chu mỏ nói với Chi:

- Chúc bạn học gì biết nấy nhe.

Rồi nó ngoan ngoãn nằm dài ra, lướt đi, nhẹ nhàng như giọng nói của nó.

Chị tên mập cũng nhanh chóng bơi theo thẳng em.

Những người khác cũng lần lượt bơi đi.

Chỉ còn lại Chi với anh Tú đứng giữa vùng nước dập dờn tới bụng.

Anh Tú nói:

- Bắt đầu học nghe. Kiểu bơi cơ bản là bơi ếch.

Chi cười toe toét:

- Hèn chi tối hôm qua, em nằm mơ thấy em biến thành một con ếch, bơi quá chừng luôn vậy đó anh Tú.

- Bây giờ em muốn bơi hay nói đây? Coi đồng hồ treo đằng đó kìa. Sắp hết xuất rồi.

- Em xin lỗi.

- Em đọc kỹ cuốn sách anh đưa chưa?

- Dạ đọc kỹ lắm. Tối nôi nằm mơ thấy biết bơi ếch luôn đó.

- Được rồi. Bơi thử anh coi.

Chi ngó dáo dác:

- Bơi sao hả anh Tú?

Anh Tú khum tay hốt một bụm nước. Anh há miệng ra...nói:

- Phạt nè.

Anh đổ bụm nước đó lên đầu Chi Nước chảy rùng rùng xuống mắt mũi. Bị xối nước bất ngờ, Chi ngộp thở, há miệng hớp hớp như con cá bị bắt lên bờ.

Chi thét thẳm trong bụng:

- Trời ơi! Thô bạo!

Con người thô bạo ấy dùng một loạt câu cầu khiến, lạnh lùng:

- Nghe nè. Nằm xuống. Duỗi thẳng chân ra. Thả lỏng.

Chi lom khom nằm. Cái áo phao đẩy Chi bênh bồng, lắc lư.

Anh Tú la:

- Đừng có gồng.

Chi thấy mình nằm lửng lơ, vừa nổi vừa chìm trong nước rất kỳ cục.

Chi kêu om xòm.

- Khó chịu quá à!

Nước hồ tràn vào miệng, nồng nồng. Chi sặc sụa:

- Ó. Hớ. Cứu!

Anh Tú không cứu. Anh cứ đứng nguyên tại chỗ mà hướng dẫn:

- Thẳng chân ra đi. Thả lỏng. Anh nhắc lại. Thả lỏng hoàn toàn. Cứ thoải mái như đang nằm chơi trò chôn sống trong cát, trên bờ biển.

- Á. Má ơi!

La hoảng như vậy, nhưng Chi vẫn còn dư cả đồng sáng suốt để tỉnh táo suy luận, ngâm nghĩ.

Tại sao anh Tú không tới cứu mình?

Anh ấy không đụng tay vào cái thân người mặc áo tắm của mình. Bộ anh Tú sợ vi phạm nguyên tắc cổ lỗ sĩ "Nam nữ thọ thọ bất thân" hay sao chứ?

Nhưng lúc ở cửa nhà mình, anh Tú có nắm tay mình mà.

Rắc rối quá.

Bơi ếch đâu có đơn giản như con ếch bơi.

Hai lỗ tai Chi căng ra, để nghe tiếng anh Tú từ xa truyền tới:

- Như nằm sấp trên bãi cỏ, trong công viên rình coi cào cào nhảy, lắng nghe để gáy. Tưởng tượng đi em.

Chi ngóc đầu lên hét:

- Em làm được rồi. Em hết chìm rồi.

Và nuốt ực thêm một ngụm nước vừa xộc vào miệng.

Anh Tú cũng hét:

- Tiếp tục thả lỏng!
- Làm gì tiếp đây? Em sắp chìm rồi.
- Co chân. Kéo đầu gối vào. Bề bàn chân. Đạp nước ra. Y như trong sách. Chân Chi co duỗi bắt chước theo kiểu bơi của mấy con ếch, cóc, nhái mà Chi từng coi thấy trong chương trình thể giới loài vật chiếu trên ti vi.
- Từ từ. Từ từ thôi. Đừng có đạp lia lia như đạp xích lô.
- Quơ tay đi.
- Úp mặt xuống.
- Nín thở. Nín thở.
- Đi luôn. Đi tiếp đi. Đừng ngồi lên.

Có mấy câu mệnh lệnh đó thôi mà anh Tú hò hét suốt buổi đến khản cả giọng, cho tới lúc trên bờ người ta thổi tu huýt báo hiệu hết xuất bơi.

Anh Tú nói khào khào:

- Tạm ngưng. Thôi, lên tắm lại rồi về. Mai đi tiếp.

Chi vuốt mặt, hỏi anh Tú:

- Anh Tú thấy em tập được không?
- Tạm được.
- Nhưng chưa thành thạo hả anh?

Anh Tú cười:

Lúc đó, Chi mới thấy môi anh Tú không hồng hào như mọi ngày mà tím tái như diễn viên đóng vai nghiện xì ke trong phim.

Chi kêu thảng thốt.

- Ủa! Sao vậy? Sao môi của anh bị tái mét kia?
- Tại ngâm mình lâu trong nước.

Chi chìa cái mặt lại gần anh Tú:

- Vậy anh Tú coi môi em có bị không?
- Em không bị vì nãy giờ em quậy ùng ùng trong nước, còn anh thì không bơi, không vận động.
- Anh bị lạnh lắm hả?

Anh Tú gồng hai cánh tay, ngực ưỡn ra, mặt ghéch lên trời, nói vừa thiệt vừa giỡn:

- Nam nhi mình đồng da sắt. Ngâm nước suốt cả ngày không mềm.

Hai anh em cười hỉ hả.

Chi càng thấy anh Tú quá chùng dễ thương.

Chi không thấy lạnh, nên hào hứng đề nghị.

- Mình bơi thêm xuất nữa đi há!

Anh Tú lắc đầu quây quây, nước văng tung tóe:

- Thôi thôi. Ngâm nước cả ngày không mềm nhưng ngâm một xuất là móp

hết mười đầu ngón tay rồi nè. Lên đi em ơi.

Ở trên bờ cũng kêu:

- Toét toét. Hết giờ rồi. Lên đi.

Hai anh em lóp ngóp leo lên, ướt chèm nhẹp. Anh Tú quẹo về phía cánh cửa có tấm bảng vẽ cái đầu đàn ông.

Anh dặn Chi:

- Hẹn gặp ở hàng cây cau phình bụng nghe.

Khi Chi thơm tho sạch sẽ thò đầu ra khỏi khu vực có vẽ hình cô gái mặc váy thì đã thấy anh Tú đang đi qua đi lại dọc theo hàng cây cau kiểng rồi.

Chi kêu anh Tú và hấp tấp bước lại phía anh. Tới gần, Chi thấy trên tay anh Tú có một bịch bông gòn rấy tai.

Anh đưa cho Chi:

- Lấy hai ba cây, lau kỹ cho khô. Để ẩm ướt khó chịu lắm.

- Dạ, em cảm ơn anh.

- Không có gì. Lần sau em nhớ mua xà phòng là được rồi.

Chi cũng nói giỡn theo.

- Em sẽ trả lại anh năm sáu cây. Tính lãi suất... nhiều phần trăm.

Lại cười nữa. Vui ghê.

Chi vừa đi bên cạnh anh Tú vừa ngoáy tai vừa nghĩ.

Không biết Chi đã uống hết bao nhiêu lít nước hồ nhưng bây giờ thấy đói bụng ghê gớm, nghe bên trong bao tử cồn cào, bào bọt, xót xa.

Hai bên công vào hồ bơi có hai chỗ bán đồ ăn. Một bên là tiệm bánh ngọt, tủ kiếng trong suốt xếp ngồn ngộn đủ thứ bánh tròn, bánh dài. Một bên là xe sữa đậu nành bốc khói ngùn ngụt, thơm phưng phức.

Thời gian một xuất bơi đã khiến Chi thấy anh Tú gần gũi như anh hai nên Chi thân mật kéo áo anh Tú, bày tỏ đòi hỏi:

- Em đói bụng quá à.

Anh Tú đứng dừng lại:

- Anh biết.

- Vậy mình đi ăn cái gì rồi mới về nhen. Có làm mất thì giờ của anh không?

- Không.

Chi vỗ tay:

- Thích quá.

Anh Tú lắc đầu:

- Thích là dễ chết lắm đó. Tại em không biết, vừa mới hoạt động cơ bắp xong mà ăn vô thì cơ thể sẽ hấp thu được hết chất bổ béo, không bỏ phí miếng nào.

Chi e dè hỏi, thầm mong mình nghĩ không đúng:

- Tức là, nếu bây giờ em ăn thì càng phì ra thêm phải không anh Tú?

Anh Tú gật đầu:

- Phải.

Chi vẫn chưa muốn tin.

- Sao anh biết?

- Anh đọc sách. Mà riêng bản thân, anh cũng có kinh nghiệm nữa. Hồi anh còn đi chữa bệnh ốm. Ba anh chở đi bơi đều đều mỗi ngày. Bơi một hồi, leo lên bờ ăn bánh ngọt, uống sữa. Bơi xong, ăn bánh canh, bánh cuốn, bánh bao, bánh bò, bánh giò, bánh tiêu...

Đang miên man liệt kê các loại bánh, anh Tú đột ngột ngừng lại:

- Quên! Anh xin lỗi đã làm cho em thấy thèm chảy nước miếng. Nhưng hồi đó anh bị ép ăn còn nhiều hơn như vậy nữa. Nhờ vậy mới hết ốm o.

Chi nói yếu ớt:

- Em hiểu rồi.

- Do đó ta suy ra, nếu bây giờ em đi ăn một cái gì thì...

Anh Tú lên giọng vui mừng:

- Em đừng lo. Không ăn được nhưng có thứ uống được. Uống... nước trắng.

Chi cảnh giác hỏi lại.

- Nước trắng là sô đa chanh đường hay là các loại sữa?

Anh Tú cười âm lên.

- Sai lầm rồi em ơi! Nước trắng là nước nấu sôi để nguội đó. Không màu không mùi, không đường không muối, không bỏ không hại.

Như để chứng minh rằng lời nói của mình rất đúng và chắc như trái bắp, anh Tú mở cái túi rút đang đeo hờ trên vai, lấy ra một chai nước trong veo. Anh đưa cho Chi:

- Cho em nè. Uống hết cũng không bị gì đâu - anh nháy mắt, cười cười - Chỉ hơi bị mắc chút xíu thôi!

Chi ngây thơ cãi:

- Làm sao mắc được? Chai nước này tháo niêm trên nắp rồi, đâu phải nước mới mua. Nước nhà anh nấu phải không?

- Đúng. Nhưng vẫn cứ phải mắc. Không tin em cứ uống thử đi. Một lát nữa là thấy mắc liền.

Á. Chi hiểu rồi. Chi quật tới tấp cái ba lô lên lưng, lên tay anh Tú:

- Nói bậy! Nói bậy trước mặt phụ nữ nè!

- Trời ơi! Coi kìa! Em mà dám đánh anh kìa.

Hai chị em tên mập chạy vụt qua mặt Chi với anh Tú. Mỗi người một cái xe đạp mà bánh xe to đặc biệt, bề ngang lớn như bánh xe gắn máy.

Ăn chưa no

Chương 9

Đang nghỉ hè nên sáng hôm sau, Chi lại đi tập bơi với anh Tú nữa.

Ngày nào cũng đi.

Có hôm anh Hai cũng đi kè.

Chi không còn uống no nước hồ, ngoài ý muốn nữa.

Anh Tú nói:

- Sắp biết bơi rồi đó. Ráng đi đều chừng một tháng nữa thì khỏi cần đeo phao cũng nổi như nước béo trên tô phở.

Nhưng tới trưa ngày thứ bảy, tính từ lần đi bơi đầu tiên thì Chi bị sốt.

Chi nằm xụi lơ trên ghế bố, nói muốn không ra hơi:

- Con không ăn cơm đâu. Nhai không nổi.

Má dỗ dành:

- Má kêu anh Hai mua gói cháo ăn liền cho Chi nghen!

- Con không ăn cháo đâu. Nuốt không vô.

- Hay là uống sữa?

- Thôi. Ổn lắm. Con không muốn ăn gì hết. Con muốn ới.

Má lo lắng hỏi:

- Con thấy trong mình làm sao, nói cho má nghe:

Chi thều thào kể lể:

- Mũi nghẹt cứng ngắt. Trán nóng. Mình nóng. Tay chân cũng nóng luôn.

Khai bệnh xong, Chi há miệng thở khè khè.

Má mở tủ thuốc lấy cái nhiệt kế nhét vô nách Chi rồi sai anh Hai:

- Nhúng nước cái khăn. Vắt ráo đi. Đắp lên trán cho em.

Nóng quá. Còn hơn những ngày đầu tháng năm ngồi trong lớp học mà chờ được nghỉ hè. Bởi vì nhiệt độ những ngày đó cao nhất cũng chỉ tới là ba mươi tám độ thôi.

Riêng Chi thì còn nóng hơn nữa. Sau khi vẩy mạnh cái nhiệt kế, má hết hồn, gấp rút kêu ba:

- Đem con đi nhà thương mau mau. Ba mươi chín độ rồi.

Bác sĩ khám xong, ghi trong phần chẩn đoán mấy chữ méo xẹo, vừa đọc vừa đoán mới biết là "Viêm đường hô hấp trên".

Ba lúu quíu hỏi:

- Thừa bác sĩ, cháu có nên nằm lại để theo dõi không?

Bác sĩ lắc đầu:

- Không cần. Bây giờ cho về uống thuốc. Nếu tới ngày mai thấy không bớt thì trở lại đây nhập viện điều trị.

Ba má thay nhau rồi rít cảm ơn bác sĩ. Cả nhà dắt díu nhau về.

Ở nhà, không ai biểu mà anh Hai cũng đã nấu xong một nồi cháo nhỏ.

Nhuễn nhừ nóng hổi.

Chi phải ăn cháo để uống một vốc thuốc chừng năm sáu viên, viên nào cũng

lớn như hột bí rợ.

Má nói:

- Hôm nay tạm ăn cháo với đường cát. Mai má đi chợ mua thịt băm, bỏ tiêu cho ngọt bỏ hành cho thơm, ngon hơn.

Anh Hai giả bộ làm mặt giận:

- Không chịu đâu. Má chê con trai má không biết nấu cháo kia. Bây giờ tới má cũng mắc bệnh trọng nữ khinh nam nữa.

Má dịu dàng giảng giải:

- Má đâu có chí. Mỗi thứ cháo có mùi vị khác nhau, chất bổ dưỡng cũng khác nhau. Em bệnh, cần ăn uống đủ chất hơn nên má mới nấu cháo thịt.

Con lớn rồi, phải hiểu chứ.

Anh Hai quê quá nhưng đã lỡ trớn, nên nói nhây luôn:

- Vậy chớ Thị Nở chỉ cho Chí Phèo ăn cháo hành, không có miếng thịt nào mà cũng hết bệnh đó!

Má cú lên đầu anh Hai, rầy anh Hai:

- Phát biểu linh tinh! Ba mà nghe được thì ăn no bánh tét nhưn mây nghe con.

Anh Hai xoa đầu mình, từ chối:

- Ý, thôi! Con không muốn ăn. Đau lắm.

Chi đang nằm rũ một đồng, nhưng vẫn còn nghe được những âm thanh chung quanh. Anh Hai nói cái gì lạ lạ. Rồi lại nghe má hăm đánh đòn anh Hai. Thắc mắc ghê!

Chi nói lí nhí:

- Chí Phèo là ai vậy anh Hai?

- Là nhân vật trong truyện. Một người nông dân nghèo bị xã hội thực dân phong kiến đẩy vào con đường lưu manh, không lối thoát.

- Rồi ông có bị làm sao không?

- Sau khi được Thị Nở cho ăn cháo hành, ông hết muốn làm giang hồ quậy làng phá xóm nữa, ông đi tự tử.

- Hu hu. Vậy sao anh dám nói em là Chí Phèo?

- Nói hồi nào?

- Anh mới nói. Bởi vậy má mới tính cho anh ăn roi mây.

Anh Hai cười khả khả:

- Ủa! Hết bệnh rồi bà con ơi. Nói được như con kít rồi nè.

Má sờ trán Chi Chi cũng gật đầu xác nhận:

- Bớt nóng rồi.

Má nói:

- Nhờ uống thuốc giảm đau hạ nhiệt đó. Anh Hai ở đây chơi với em. Má đi chợ mua cho nó trái cam.

Anh Hai ngồi xếp xuống, bên cạnh cái ghế bô mà Chi đang nằm. Anh tựa

cầm lên tay ghế, nhìn Chi bằng ánh mắt thương yêu trĩu mến như hồi hai anh em còn nhỏ xíu. Chi nằm trong võng, còn anh Hai vừa đưa võng vừa hát "Con mèo mà trèo cây cau...".

Anh Hai nói nhỏ nhỏ:

- Vậy mà anh cứ tưởng... Chi làm anh Hai sợ muốn chết.

- Anh sợ em bị sốt xuất huyết hả anh Hai?

- Không.

- Bị viêm ruột thừa?

- Không

- Bị ung thư?

- Không. Bệnh nan y đó đừng nhắc tới. Ghê lắm!

Hỏi câu nào cũng bị nghe trả lời không phải, Chi gắt:

- Vậy chớ anh muốn em bị bệnh gì?

- Anh không muốn em bị bệnh gì hết. Bệnh nào em kể ra cũng làm chết người. Còn bệnh mà anh sợ em mắc phải thì không chết.

- Không chết thì không sợ.

- Sợ chứ. Đó là thứ bệnh đại đột của con gái. Đại theo kiểu "Khôn ba năm đại một giờ" đó. Em hiểu không?

Nỗi kinh ngạc làm Chi muốn nhô môi lên, nhưng đầu còn choáng váng, đành cứ nằm bẹp dí tại chỗ mà nhăn nhó:

- Ý, anh Hai muốn nói... em có... có... Thôi, em không dám nói đâu. Anh Hai nghĩ bậy quá à!

Ông anh nghiêm mặt, lắc đầu:

- Anh nói thiệt.

Chi phân trần, kêu oan:

- Nhưng mà anh nghĩ em với ai? Không có con trai làm sao có chuyện đó được chứ? Em đâu có bạn trai. Em đâu có đi chơi riêng với đứa nào đâu.

Anh Hai gật đầu quả quyết:

- Có.

- Ai?

- Tú.

Chi thấy mình muốn tăng thêm độ sốt nóng. Chắc mặt Chi lúc này đỏ rùng rục như đang ngồi ăn ở giữa làng nướng.

Cuộc nói chuyện vòng vèo cuối cùng đã chạm mức đến, khi cái tên của một người con trai được nói ra. Hai anh em cùng im lặng. Có lẽ anh Hai thấy như vậy là đã quá đủ. Còn Chi thì quá sững sốt, không mở miệng nổi.

Nhưng rồi anh Hai lại nói trước:

- Em có thích nó. Anh biết. Hai người đi bơi chung với nhau, có nhiều dịp đụng chạm trong khi ăn mặc thì hở hang tùm lum. Bởi vậy, có lúc anh tranh thủ đi theo để canh chừng đó. Lúc này ở nhà một mình, anh cứ nghĩ, nếu có

gì chắc anh ân hận suốt đời.

- Anh nói thấy ghê. Em đi hồ bơi chung với anh Tú mới có bảy ngày mà.

Nếu... thì cũng đâu có triệu chứng sớm như vậy?

- Mà cũng biết tính ngày tháng đó thấy chưa. Mà ghê lắm.

- Mấy thứ đó có học trong trường rồi chứ bộ. Sách trưng bày trong nhà sách thiếu gì. Báo nhà mình đọc cũng có đăng. Em cũng biết như anh thôi.

- Được rồi. Biết thì tốt. Đỡ sai lầm.

- Anh Hai. Bữa hôm anh nói, anh Tú cũng coi như là anh của em mà.

- Anh con khỉ! Tao chỉ nói "coi như là" để tạo không khí thân tình. Chớ tao có nói "là" cùng cha cùng mẹ như tao với mày đâu.

- Anh biết rõ anh Tú không bao giờ để ý tới em. Hai anh là bạn với nhau.

Anh có lần nói, anh không cho phép những cô gái dư bề ngang làm chật chội giấc mơ của anh đó. Nhớ không?

- Ờ thì đó là lúc tỉnh táo, nói dễ lắm. Nhưng lúc bị kích thích, lý trí bị tối mò mò thì ai mà biết được. Tới chừng tỉnh ra thì đã trễ rồi.

Chi đưa tay lên bịt mắt mình:

- Thôi. Tạm ngưng. Càng nói càng thấy ghê.

Anh Hai nói, kiên quyết, dứt khoát:

- Thôi. Chấm dứt. Từ giờ trở đi, mày khỏi đi bơi nữa. Phòng bệnh hơn chữa bệnh. Mà tao nghĩ sau vụ này, ba cũng cấm. Thế nào ba cũng nói, tại ngâm nước nơi công cộng nhiều quá nên mới bị nhiễm trùng, bị sốt.

Chi ôm đầu rên hừ hừ:

- Nhịn ăn thì sợ ốm chết. Đi bơi thì sợ lở dái. Ăn no thì sợ xấu. Sao mà khó xử quá vậy nè?

Ăn chưa no

Chương 10

Mấy ngày Chi nằm bệnh, anh Tú có tới thăm hai lần. Một lần vì không biết, chỉ là tới rủ đi bộ, đi bơi. Lần thứ hai, xách theo một trái xoài tượng mập ú như cuộn tự điển bỏ túi. Anh Tú móc trong bọc xộp đựng trái xoài ra một cái khuôn bánh plan nhưng nhìn bên ngoài lại thấy đen thui, thay vì vàng vàng như mỡ gà.

Anh Tú mở nắp cái khuôn.

Một mùi thơm khăm khăm bốc lên.

Ba đưa cùng la:

- Mắm ruốc!

Anh Hai tấn công:

- Em tao bình nằm suốt ngày không dậy nổi mà mày cho ăn toàn đồ độc không vậy?

Anh Tú phản công:

- Độc chỗ nào? Không biết để tao nói cho mà nghe. Xoài chua tức là vitamin C, giúp người bệnh tăng sức đề kháng. Thiếu C là bị rụng răng lộp bộp như mưa rơi trên nóc nhà. Đúng không?

- Đúng! Nhưng mắm ruốc là thứ đồ ăn sống nhăn. Người mạnh khỏe xức mắm có khi còn bị Tào Tháo rượt. Em tao đang yếu xìu như cái đồ chơi sắp hết dây thừng, ăn vô cho mau chết hả.

- Nó phải kiêng ăn ngọt, không dám chấm nước mắm đường thì phải quệt mắm. Chớ biết cách nào ăn cho ngon bây giờ?

Chi có ý kiến:

- Cho em miếng muối tôm cũng được.

Hai tên con trai vỗ đùi chát chát, khen:

- Hay!

Rồi cấp tốc chở nhau đi mua theo chỉ dẫn của Chi:

- Cứ tới mấy xe bán trái cây gọt sẵn là có.

Mua được muối đem về, hai anh em và anh Tú xơi gọn trái xoài trong buổi thăm bệnh đó, vừa ăn vừa bàn bạc tìm kiếm một môn thể thao khác an toàn hơn mà tác dụng cũng tương đương như bơi lội.

Chi giữ ý kiến cũ.

- Mỗi ngày em sẽ chạy bộ đủ mười con đường.

Anh Hai có ý mới:

- Hay là đánh cầu lông?

Anh Tú có ý khác:

- Tập thể dục thẩm mỹ là tiện lợi nhất. Quần áo có sẵn. Học có lớp, có bạn, có giáo viên hướng dẫn, có máy tập nữa. Nơi tập khô ráo hoàn toàn. Không sợ trúng nước.

- Chỗ đó dành riêng cho đàn bà con gái. Sao mày rành quá vậy?

- Tao có người quen đang tập nên mới biết đó chứ.

- Người quen đó tự đi tập hay bắt mày chở?

- Thường là chở.

- Rồi ngồi chờ?

- Thường là vậy.

- Tập ở đâu?

- Ở hồ bơi gần nhà mày chở đâu?

Anh Hai đưa miếng xoài cho Chi, kín đáo nắm tay em gái, hạ thấp giọng nói riêng hai anh em nghe thôi:

- Thấy chưa em!

Rồi anh hắng giọng, nói to:

- Quyết định đi tập thể dục thăm mỹ hén?

Mấy ngày Chi nằm bệnh, có một hôm điện thoại reng, lúc tám giờ sáng, giờ đi bơi về tới nhà.

- A lô! Xin được gặp Chi ạ.

Giọng nói êm ái và quen quen. Chi ngờ ngợ, nhưng vẫn nói.

- A lô! Chi nè. Ai đó?

- Người bạn gặp ở chỗ chữa bệnh béo phì đây. Sao bạn không đi bơi nữa?

Lại bỏ trốn như bữa đi khám bác sĩ rồi phải không?

- Không. Ai cho bạn nói tui bỏ trốn? Tại...

Chi kịp nín lại, không nói tiếp. Chẳng lẽ giải thích lằng nhằng nào là ngâm nước, nào là anh Tú... Những thứ đó là cái... Chi bí (bí mật của Chi). Tên của nó mình còn chưa biết. Không phải bạn thân. Không cần kể.

Chi hỏi ngược lại:

- Sao bạn biết số phon của nhà tui?

Bên kia, tên mập cười híc híc:

- Chịu khó rình rình đi theo, coi số nhà. Gọi tổng đài hỏi. Ba mươi giây biết liền.

Chi rửa thắm:

- Láo quá!

Nhưng tiếng nói qua ống nghe vẫn bình thường:

- Bạn kiểm tui có chuyện gì không?

- Không. À mà có. Cho tui hỏi tí nhe. Bạn có rảnh không?

Chi thiệt tình đang rảnh, lại có phần đang hơi hơi buồn buồn. Có người nói chuyện cũng hay hay, cũng như nghe nhạc giải trí thôi.

Nhưng lỡ nó rủ mình đi chơi thì sao?

Kệ. Cứ trả lời trước đã.

Quên mất là hai bên không thấy nhau, Chi gật đầu:

- Có rảnh.

- Bạn sẵn sàng nghe tui nói hơi lâu lâu chứ?

Chi đùa:

- Đứng lâu tới nóng cháy máy thì được.

- Vậy tui nói nghe!

- Nói đi!

Chắc bên kia, tên mập có cất tiếng đằng hắng. Tiếc là Chi không nghe được.

- Bạn biết không. Tui cứ suy nghĩ về chuyện này hoài. Nếu nói như một bài hát thì tình cờ mình quen nhau. Bạn cũng có suy nghĩ giống tui về sự chắc chắn của cái ghé. Rồi bạn đi tập bơi. Tức là bạn có cùng suy nghĩ như tui về phương pháp giảm cân. Bạn có nhớ tui nói chỉ bị gặp nhau không? Rồi trời xui đất khiến làm sao mà tui mình lại bơi chung một cái hồ nữa chứ...

Vẫn chưa hiểu tên mập muốn nói gì, nhưng Chi thấy cần phải đính chính về chuyện cái hồ bơi:

- Tại nhà tui ở phía sau hồ bơi mà. Đi bộ có năm phút là tới, ngay công. Tui đi tập ở đó là thuận tiện nhất.

- Đó. Vậy mới đáng nói. Tại sao có nhiều hồ mà tui lại chọn cái chỗ gần nhà bạn? Bởi vì tui với bạn có số phải... gặp nhau.

Chi giựt mình, suy nghĩ chớp nhoáng: Mình với nó không quen, chỉ gặp nhau có vài lần ở nơi công cộng, vậy mà nó dò dẫm tìm biết nhà cửa, số điện thoại. Rồi tự nhiên gọi tới, tâm tình. Coi chừng nó có âm mưu đen tối gì đây? Thí dụ như là chọc ghẹo, tán tỉnh, rủ rê con nít ở nhà một mình, giống như bọn tội phạm thời đại vi tính. Bọn này chuyên môn giả bộ làm quen người ta, khi nào quen thân rồi thì dụ dỗ nạn nhân ra khỏi nhà để bắt cóc tổng tiền cha mẹ. Nhưng khủng khiếp nhất là chúng còn làm chuyện bậy bạ, xâm phạm thân thể trong trắng của người ta. Ghê hơn nữa, không những tui con nít mấy tuổi bị dụ, mà ngay cả đứa mười mấy tuổi cũng bị mắc lừa luôn. Nghĩ tới đó, Chi tính gân cổ réo gọi anh Hai. Anh Hai sẽ phán đoán dùm Chi tên kia thực ra muốn gì. Anh Hai sẽ có ý kiến, sẽ chỉ cách cho Chi trả lời với nó.

Nhưng, giờ này anh Hai đang ở trường.

Chi run cái tay đang cầm điện thoại, thấy rõ ràng sợi dây xoắn vặn đang đưa, rung rinh.

Chi biết, Chi phải tự cứu mình thôi!

Bây giờ chỉ có cách phải làm mặt giỡn chơi, nói tầm xàm bá láp, lảng nhăng tào lao cho nó chán, nó đập máy mới được.

Nhưng giọng nói của Chi không thể không run rẩy.

- Ờ Nói số siếc gì đó? Số chẵn hay số lẻ? Số ít hay số nhiều? Số thực hay số ảo? Số âm hay số dương?

Cứ tưởng tên mập sẽ nổi sùng nói "Muốn giả điên hả?", không dè, nó kiên nhẫn giải thích:

- Không phải. Không lẽ bạn bị toán học và ngoại ngữ tràn ngập hết cả đầu óc rồi sao? Số ở đây là số mạng, số phận, số kiếp, số phần của con người. Cái kiểu tui với bạn biết mặt nhau, người ta gọi là có số đó.

- Hay là trúng số?

- Đúng quá. Bạn nói hay lắm. Tui với bạn đều được trúng số.

- Khó hiểu quá!

- Vì muốn chữa bệnh béo phì có hiệu quả, người ta phải có đồng đội để giúp đỡ lẫn nhau, chia ngọt xẻ bùi, cùng nhau vượt qua gian khó.

- Thí dụ bạn có gì ăn thì chia bớt cho tui. Còn nếu bạn ăn một mình thì tui đánh.

- Thôi đừng giỡn mà. Tui nói chuyện nghiêm túc đó.

- Sao nữa?

- Nói thiệt với bạn là tui yếu đuối lắm. Yếu về mặt tinh thần ấy mà. Tui kém ý chí thành ra mới bị sỏ sừa như vậy. Thấy bạn bỏ bác sĩ, tui nghĩ nó cũng giống như mình. Nhưng khi thấy bạn hì hục tập bơi thì tui biết bạn có ý chí rất là cao nên tui rất cần bạn đồng viên trong cuộc chiến đấu để vấp ngã này. Chi nói thật bụng.

- Tui không biết. Để hỏi ý kiến anh tui coi sao.

- Chắc bạn nghe lời anh bạn lắm. Thấy anh bạn la hét mà bạn không cãi lại tiếng nào.

- Không phải anh. Chỉ là bạn của anh thôi.

- Rồi chừng nào bạn hỏi được?

- Chưa biết. Hiện giờ anh không... à, mà anh tui...

Chi quá bối rối, bèn quyết định nói dối luôn.

- Ý! Anh tui về. Tui phải ra mở cửa. Rồi còn phải lau sàn nhà bị bánh xe làm dính dơ nữa. Hơi lâu à nha. Bạn có muốn để máy chờ không?

Tên mập nói lát nữa gọi lại. Chi mừng hóm, vội vàng gác máy xuống trước. Chi ngồi phịch xuống, suy nghĩ ráo riết.

Chắc chắn nó sẽ gọi lại. Tính sao đây?

Tính sao bây giờ? Nghe nó nói cũng có lý. Trong cuộc chiến đấu với sự thèm ăn này, Chi là người trực tiếp đối mặt, một mình một... muông. Nếu có thêm một người nữa, giống mình, để hai đứa thi đua, ai ốm trước thì càng tốt chứ sao?

Nhưng lỡ nó không nói thiệt?

Thử nghĩ lại coi. Tại sao có nhiều sự trùng hợp đến như vậy?

Ở phòng khám bữa trước, nó chủ động hỏi han, khuyên bảo. Chớ còn Chi đâu có nói gì?

Ở hồ bơi, cũng chính nó nhào tới nhận người quen.

Rồi đi dò nhà ở.

Rồi tự gọi điện thoại tâm tình, tâm sự.

Chớ Chi đâu có cho nó biết.

Reng...

Đó, nữa rồi! Chuông điện thoại ré lên.

Reng reng...

Chi lại gần, đứng nhìn cái máy như nhìn một con vật ghê gớm, mà nếu lỡ đụng tay vào nó sẽ cắn đau hoặc gây ngứa ngáy khắp mình mẩy.

Chi lẩm nhẩm:

- Làm ơn im đi mà.

Chuông báo có cuộc gọi, chừng mười tiếng thì tắt ngúm. Nhưng Chi vừa thở phào, quay lưng ngồi xuống ghế thì nó lại reng tiếp.

Chi nghĩ thầm:

- Kêu riết, mệt cũng phải nín thôi.

Lần này, chuông chỉ có năm hồi.

Chi ngồi tại chỗ, tai dỏng lên, mắt ngó trùng trùng cái điện thoại, lòng không yên ổn. Thế nào nó cũng la lên nữa cho mà coi. Thường ngày, cái điện thoại này dễ thương biết chừng nào. Luôn mang tới tin vui, tiếng cười, giọng nói thân quen. Sao hôm nay thấy quá chừng nguy hiểm. Cứ như nó sắp nhảy chồm lên và tên mập đáng nghi từ trong đó sẽ bước ục ịch ra mà nhe răng hỏi:

- Tại sao bạn không nhắc máy lên?

Lần thứ ba, cách đó đúng năm phút.

Chuông reng gần hai chục hồi mới chịu dứt.

Từ đó tới chiều, nó còn reng nhiều lần nữa. Nhưng không phải của tên mập.

Ăn chưa no

Chương 11

Không đi bơi, Chi ít có dịp gặp anh Tú. Hồi trước, lúc chưa dạy Chi tập bơi, anh Tú cũng lâu lâu mới tới. Anh đứng ngoài cửa, hoặc là chờ anh Hai cùng đi đâu đó, hoặc là nói mấy câu rồi về luôn, chớ không vô nhà.

Chẳng còn dịp nhìn thấy thường xuyên, liên tục, trong đầu Chi, anh Tú mờ dần đi. Như cái bóng ma trong veo hiện hồn trong phim, rồi tan biến ngay trước mắt mọi người.

Không a lô trả lời chuông điện thoại của tên mập, từ đó trở đi, chẳng thấy nó gọi tìm Chi nữa.

Phần hồn coi như nhẹ nhõm. Xếp cát vào ngăn tủ lạnh quên đi nhé. Hãy tập trung ý chí vào việc giải quyết cái phần xác nặng nề đi thôi. Chi răn đe mình như vậy.

Chi cần cù đi tập thể dục thẩm mỹ hằng ngày, một mình, bằng xe đạp. Cái xe đạp cũ của thời xa xưa được sửa sang lại, cũng còn chắc chắn lắm, đủ sức chịu đựng một khối lượng lớn quá mức bình thường.

Ba bảo đảm:

- Không thêm sợ! Hồi đó, ba chở má mang bầu anh Hai, xe vẫn chạy veo veo, ngon lành. Một mình Chi, đâu có bằng sức nặng của hai người lớn - nói chính xác là hai người lớn cộng thêm một em bé. Không đời nào gãy sườn xe đâu. Đừng có lo con gái ơi!

Ở chỗ tập mới này, không có đứa con trai mập mạp nào hết.

Không lo bị lặp lại màn kịch đi tìm người đồng cảnh ngộ, đòi chia xẻ, bỏ

sung quyết tâm làm ốm. Ở chỗ tập mới này, chỉ có những người tha thiết, mong muốn giữ được nét đẹp hài hòa của cơ thể. Trong phòng tập, có một bức vách không quét vôi mà dát bằng gương soi để học viên nhìn vào, tự so sánh mình với những người chung quanh và nung nấu khao khát hướng tới vóc dáng gọn gàng, săn chắc của giáo viên hướng dẫn tập luyện trong lớp. Ngày đầu tiên đi học, cô giáo dặn riêng với Chi:

- Em phải tập hơi lâu hơn mấy cô, mấy chị Ở đây. Phải đi đều, không bỏ ngày nào mới mong có ép phê.

Chi hỏi lại cho chắc:

- Ép phê là sao ạ?

- Ý cô muốn nói là có kết quả ấy mà.

Đã quen xin nghỉ học giờ thể dục trong trường, mỗi lần tới kỳ hạn hằng tháng, Chi lè lưỡi hỏi:

- Mấy ngày "bị" cũng tập luôn hả cô?

Cô giáo gật đầu rất điệu.

- Cứ tập bình thường. Sức tới đâu, tập tới đó.

Giọng cô hô hào cho cả lớp tập các động tác đứng lên, nằm xuống cũng rất điệu:

- Một hai ba bốn năm sáu bảy...

Tuần thứ nhất, toàn thân rã rời nhừ nhối, ê ẩm, đau đớn đến nỗi bước lom khom, hai tay buông thõng thướt như con khi đột đi dạo trong Sở thú.

Chi rên rỉ:

- Chắc em bị gãy xương rồi cô ơi.

Cô giáo tỉnh bơ:

- Không phải. Em chỉ bị giãn cơ thôi. Đau là có ép phê đó! Hai hai ba bốn năm sáu bảy...

Tuần thứ hai, các chỗ đau nhừ biến mất.

- Ba hai ba bốn năm sáu bảy...

Tuần thứ ba, bắt đầu thuộc và thành thạo thì cũng bắt đầu chán. Có bấy nhiêu đó mà lặp đi lặp lại hoài. Chẳng hạn, có một động tác ẹo ba sườn về phía bên trái mà làm tới năm chục lần. Sau đó, ẹo năm chục lần y như vậy nhưng về phía bên phải. Nghỉ ba mươi giây, làm tiếp. Một trăm lần nữa!

Éo riết, phát chóng mặt như bị say xe đò.

Quá ngán!

Khi tụi lớp rủ đi làm cổ động viên cho trường mình thi ca nhạc ở công viên nước, Chi xin phép nghỉ tập một buổi đi liền, còn tự an ủi mình: ở trong đó có nhiều trò chơi vận động, Chi sẽ chơi hết, coi như bù lại buổi tập hôm nay. Chi xách theo đồ tắm, nón bơi, kiếng bơi... vì chưa quên những lời dặn dò chân tình của anh Tú.

*

* *

Buổi thi có ba trường.

Các cổ động viên ngoài nhiệm vụ đi vỗ tay ủng hộ đội nhà, còn có mục đích đi chơi nước (trong đó có Chi) khi được thông báo: "Trường tụi mình thi chính giữa" thì sung sướng reo hò, tranh thủ kéo nhau đi thay đồ.

Những ngày hè nóng bức muốn lột da mà được vô công miễn phí cái chỗ có quá chừng trò chơi trong nước như chỗ này, bộ ngu sao mà không tận dụng. Chi nhào xuống cái biển giả có từng đợt sóng nhồi lên xuống như quây tay trong chậu nước tắm em bé.

Quá mát!

Đang té nhào hụp lên hụp xuống trong làn nước xanh trong thì mớ cổ động viên còn đứng trên bờ kêu rồi rít:

- Chi Chi Lên coi. Ngộ lắm.
- Lẹ lên. Không thôi nó hết là uổng lắm.
- Đúng là chậm như... voi.

Chi hi hụi chạy lên.

Cả đám bu vào đây, kéo Chi lại trước sân khấu lấp ghép ngoài trời, sát bên cái biển. Đám bạn chỉ chỗ, nói nhỏ nhỏ:

- Đó đó. Trên sân khấu kia.
- Giống ghê!
- Hi hi. Có khả năng có bồ rồi nghe.

Ồi trời đất gió mây mưa bão sấm sét ơi!

Thằng mập! Nó đang đứng lù lù chính giữa cái sân khấu màu mè sặc sỡ.

Chính cái mặt nó chớ không ai khác. Chi còn nhớ mà.

Nó ăn mặc cũng quái dị.

Một bộ đồ màu dầu nhớt, bóng loáng.

Nhìn nó không thể không nghĩ tới một món ăn béo ngậy: voi xối mỡ.

Nhưng... Ôi! Hãy lắng cái lỗ tai cây mà nghe đi.

Tiếng hát của con voi xối mỡ ấy giống như tiếng chim hót líu lo buổi sáng, tiếng ve sầu rí rả buổi trưa, tiếng dế gáy vang rền buổi tối. Còn nữa, những khi xuống giọng, như là tiếng ếch kêu ồm ộp sau cơn mưa.

Quá độc!

Hay ời là hay!

Chi đứng nghe say sưa, không còn nhớ mình đang ướt mềm từ đỉnh đầu tới gót chân, người mình đang mặc áo tắm, lại còn tròng ngang hông một cái phao. Cái phao cứng đơ, xòe ra ngang phè giống như mặc váy múa ba lê.

Thằng mập đã hát xong nhưng còn tươi rói đứng chờ cho ban nhạc dạo cho hết khúc đuôi. Chi cuống quýt quay qua quay lại hỏi tụi bạn.

- Bó bông của tụi mình đâu? Đưa đây!

Tụi lớp cũng nhón nháo:

- Đứa nào cầm?

- Mất đâu rồi?

Chi nhìn thấy một cái áo trường khác ngồi gần đó. Tên con trai này đang phe phẩy quạt mát bằng một trái tim cắt ở mấy tấm mốp, dùng để chẹn đồ đạc dễ vỡ.

Chi cúi xuống hỏi:

- Ờ Cho mượn được không? Lát trả liền.

- Làm gì?

- Tặng thằng hát trên đó.

Đứa kia ngó Chi, hơi cười cười:

- Nhớ trả lại nghe. Trường tui dùng để quơ lên cổ động cho gà nhà đó.

Không có gì quơ, lát nữa tui bị khiển trách đó.

- Hứa mà. Tin tui đi. Uy tín đây mình.

- Thấy vậy mà không biết có phải vậy không đó?

Kệ nó lải nhải chưa muốn đưa, Chi giựt trái tim một cái rẹt, nhanh nhẹn leo bốn bậc thang lên sân khấu.

Chi dí trái tim nhẹ hồng nhẹ hều đó vô tay con voi bóng láng, hấp tấp nói:

- Tặng bạn. Còn nhớ tui hông?

- Ồi! Tưởng bạn quên tui rồi.

- Chưa đâu!

Chi quay mình chạy xuống bốn bậc thang. Lúc đó mới thấy khán giả đang vỗ tay rầm rầm. Nguyên khu vực đó náo loạn còn hơn sân bóng, khi thủ môn té đập mặt trước khung thành mà trong tay không có trái banh.

Quần chúng thi nhau làm ra đủ thứ tiếng ồn. Vỗ ghế. Đánh trống. Gõ nắp thùng đựng đá. Đập chân mang giày xuống đất...

Tiếng người la ó:

- Nữa đi!

- Ờ ghen!

- Chưa từng thấy!

Chi ù tai nhưng vẫn nghe được tiếng tên con trai khác trường hét lên thăm thiết:

- Trả lại trái tim cho tui. Trả lại trái tim cho tui đi chứ. Lẹ lên. Nó xuống rồi kia.

Tên mập đi thẳng lại chỗ Chi, đưa lại trái tim cho Chi.

Tên trường khác ấy lẹ tay giựt trước.

- Của tui.

Chi nói với nó.

- Trả rồi đó nghe. Cám ơn nhiều nhiều.

Tên kia không nói gì, vội vàng đứng lên, ôm chặt cái đồ vật để cổ động vào

ngực, sắp sửa chạy đi chỗ khác.

Nó nói:

- Chào! Chúc vui vẻ.

Chi kêu:

- Cứ ngồi đi.

Tên mập cũng mời:

- Còn ghế mà.

Tên nọ từ chối thẳng:

- Thôi. Để tui đi. Ai dám bảo đảm bà không nổi hứng mượn nữa chứ. Một mình bà, tui còn không dám chống cự. Bây giờ thêm một đứa bự bành ky hơn nữa. Ai mà chịu cho nổi.

Hai đứa ôm bụng... của mình cười hả hả hà hà riết, cho tới lúc tên kia chìm mất vào đám đông.

Ăn chưa no

Chương 12 (chương kết)

Chuông điện thoại reng inh ỏi buổi trưa. Tiếng anh hai rồn rảng:

- A lô! Muốn gặp Mỹ Chi hả? Bạn hả? Gấp lắm hả? Chà chà... Nhưng bây giờ chưa được. À ờ... Bởi vì nó đang ở trong một chỗ không nên nói.

Chi hét vọng ra:

- Anh Hai đưa máy cho em!

Nhà Chi mới sắm cái điện thoại mẹ chồng con ở cửa hàng bán đồ thiên hạ xài chán chê rồi thải ra. Hai anh em suốt ngày cứ mong ngóng có ai gọi cho mình để có dịp đi qua đi lại trong nhà mà nói chuyện. Cũng bảnh toáng, đâu thua gì điện thoại di động.

Cái điện thoại đó, nói từ trên nhà xuống bếp, ra cửa sổ, lên gác... Chỗ nào cũng nghe.

Chi hé hé cánh cửa phòng tắm, anh Hai kêu ọ ọ, luồn vào cái máy con, bằng chiếc giày người lớn.

- A lô!

Ôi, ân hận cũng đã mượn màng rồi Chi ơi!

- A lô! Chí mén nè!

Mén là tên mà Chi đặt thêm cho thằng bạn mập. Chi nói gấp:

- Lát nữa gọi lại đi!

Rồi lật đật tắt máy. Làm như cái máy điện thoại có thể thu phát được mùi vị, hay là biết truyền hình trực tiếp vậy.

Chi không nôn nóng nghe cho lắm, vì lúc này, hai đứa thường có dịp nói chuyện với nhau.

Sau buổi thi hát, Chi chịu nhận làm đồng đội của Chí. Hai đứa chạy bộ mỗi buổi sáng. Sau đó, Chi đi tập thể dục, Chí đi bơi. Có bữa đổi món bằng cách đạp xe, đi vòng vòng.

Chí bắn khoăn:

- Tui vẫn còn thắc mắc. Tại sao bữa đó, anh Hai của bạn không cho tui mình chơi với nhau. Anh không cho bạn bắt máy, phải không?

Chi đã thấy, Chí thiệt sự là đứa đang hoang, không phải như Chi đã tưởng tượng là loại tội phạm thể hệ mới.

Chi kể không dấu diếm:

- Bữa đó tui ở nhà một mình, giả bộ nói anh Hai tui về. Rồi chuông reng, tui không nhấc máy.

- Lì ghê!

- Dám nói bạn lì hả?

Sợ Chi giận, Chí giải thích:

- Nhưng cái lì của bạn, trong thời điểm này, có chỗ xài được. Thí dụ gặp đồ ăn ngon, làm mặt lì không chịu ăn thì quá tốt. Bạn sẽ làm gương cho tui.

Giải quyết xong nhu cầu cá nhân, Chi tự gọi cho Chí.

Chí vừa a lô là nói liền, không để Chi kịp hỏi có chuyện gì đó.

- Chiều nay hai đứa tui mình đi ăn tiệc. Tui mời. Nói chính xác là bạn văn nghệ trường tui mời bà.

- Lý do?

- Ăn mừng đậu hạng nhất toàn đoàn.

- Dính gì tới tui?

- Bạn văn nghệ trường tui nhất trí bầu bà là cổ động viên dễ thương nhất.

- Nhớ lại bữa đó còn quê cùng mình đây nè!

- Vui chứ.

- Thôi không đi.

- Không đi uống lắm đó.

- Không ăn tiệc là tốt cho việc rèn luyện thể hình, sao lại uống chớ. Đúng là cái mặt tham ăn.

- Không phải chuyện ăn uống tầm thường như bà nghĩ đâu. Bà là bạn của tui. Là đồng đội. Lúc khó khăn nguy hiểm, tui mình phải ở bên nhau.

- Để cản ông đừng ăn như con heo phải không?

- Ủ. Chịu đi chưa?

- Mấy giờ?

- Năm giờ tui lại đón bà. Tự túc đạp xe.

- Ông không dặn tui ăn mặc ra sao hả?

- Miễn đừng mặc áo bơi là được.

- Đồ quý!

*

* *

Tưởng ban văn nghệ của trường giựt giải nhất phải ghê gớm lắm.

Gởi xe ở sân trước, Chí dắt Chi đi bộ cả trăm thước, đi mãi tới sân phía sau trường.

Một nơi hẻo lánh, chỉ có phân mèo hoang lổn nhổn và mọc đầy cỏ dại.

Cái phòng tập nhỏ xiu, chật ních.

Chỉ có mười người, kể cả cô giáo phụ trách, kẻ luôn khách mời là Chi.

Nổi bật nhất trong căn phòng lũng củng đồ đặc âm thanh là một cái bánh kem màu hồng, mô phỏng hình dạng cây đàn organ.

Chí vào trước, uốn giọng nói the thé:

- Tiết mục đặc sắc nhất chương trình hôm nay. Xin thân mật giới thiệu: bạn Mỹ Chi, học sinh trường Tràng Thi, cổ động viên độc đáo nhất giải ca hát mùa hè này.

Tiếng vỗ tay bị chìm lìm trong tiếng đàn tiếng trống gióng lên, thay cho lời chào mừng.

Chi vào sau, bởi vì khung cửa không đủ chỗ cho hai đứa.

Chi lễ phép khoanh tay, hướng về phía người lớn nhất trong phòng:

- Dạ thưa cô em mới tới.

Cô giáo chưa kịp đáp lời thì ở một góc nào đó, một giọng nói ngạc nhiên cất lên.

- Ủa! Hồng phải bạn áo tắm như bữa hôm hả?

Câu chào hỏi đầu tiên của chủ nhà dành cho khách đã tạo ngay được cảm giác gần gũi, bạn bè. Cả đám hè nhau cười rần rần.

Trai gái lằng xằng mời Chi:

- Ngồi đi. Ngồi tự nhiên. Ghế này là ghế riêng của Chí đem từ nhà tới đó.

- Ê! Chí chịu khó đứng bữa nay nghe!

- Ăn ổi đi bạn!

- Ăn mặn ngon hơn.

- Ăn đá lạnh không có chất béo.

Cô phụ trách vỗ tay ra hiệu giữ trật tự. Ai nấy đều dừng hết mọi hoạt động, như phim video đang chiếu mà bị bấm nút pause.

Cô giáo nói:

- Các em! Hôm nay ban văn nghệ có tổ chức một buổi tiệc nhỏ chung vui nhân dịp trường ta đạt giải nhất toàn đoàn, đồng thời chúc mừng bạn Chí đoạt được giải thưởng "Giọng ca nam hay nhất". Đặc biệt, chúng ta còn có khách mời là bạn Chi, vừa là bạn của Chí, vừa là cổ động viên nhiệt tình nhất của trường mình, mặc dù bạn là học sinh của trường khác. Cô đề nghị chúng ta một lần nữa hoan nghênh sự có mặt của bạn Chi ở đây, ngày hôm

nay.

- Hoan hô!
- Hoan hỉ!
- Hoan ca!
- Hát đi các bạn ơi!
- Hát đi Chí ơi!
- Đàn đi Châu ơi!

Căn phòng nhỏ lập tức rộn rập một khúc dạo đầu quen thuộc, nghe y như trong băng, đĩa nhạc.

Chi nhìn về hướng phát ra tiếng đàn. Lúc đó Chi mới biết đánh đàn rành nghề cỡ đó chỉ là một đứa con gái. Hèn gì trường nó giựt giải nhất.

Chi nói nhỏ với Chí:

- Đẹp quá trời!

Chí gật đầu một cái cốp, thì thào:

- Không sai lắm.
- Cái mặt diễn viên. Cái mình người mẫu.
- Đúng lắm!
- Đẹp nhất đám con gái xinh đẹp ở đây.
- Bà đúng là đồng đội của tui.

Cái mặt diễn viên hét:

- Lo hát đi! Ở đó mà nói chuyện.

Chí mén hả họng hát liền:

- Ôi con bướm phượng...

Nhưng con nhỏ đánh đàn ngừng tay, nói cụt lủn:

- Rớt nhịp.

Chí nhún vai chấp nhận. Nó nuốt nước miếng, lịch sự nói:

- Xin lỗi!

Rồi nó đứng nghiêm, kiên nhẫn chờ nghe lại khúc dạo đầu.

Nhưng, lại nhưng nữa, con nhỏ ra lệnh:

- Bài khác.

Rồi nó múa tay lia lịa trên mặt đàn, chân nhịp như máy dưới gầm cây đàn.

Nhạc tuôn ra như nước chảy.

Và Chí ngửa cổ, nhắm mắt lại, hát mê man.

Cả căn phòng đặc quánh đất trời mây bay gió thổi, nắng vàng rười rượi và mưa rơi tí tách...

Chí hát đứt lời, đàn chưa tắt tiếng, bạn bè nhao nhao yêu cầu:

- Tặng hoa đi Chi.
- Một hai ba . Tặng đi.

Châu lên tiếng, giọng đanh thép:

- Không được! Cấm tặng hoa!

Cả phòng ngơ ngác:

- Sao kỳ vậy?
- Quyền gì cấm chứ?

Thấy tình hình căng thẳng, cô giáo can thiệp:

- Mấy em chú ý. Mình đang có khách quý nhé.

Châu nói tiếp, giọng vỡ ra tiếng cười:

- Phải ôm hôn thăm thiết mới đúng!

Cả phòng, trừ cô giáo, Chi và Chí ra, đều đồng loạt gào lên hưởng ứng:

- Nhất trí!
- Một hai ba! Ôm hôn đi!

Chi nói:

- Cô động viên độc đáo nhất, chỉ biết làm ra điều độc đáo nhất, một lần. Một và chỉ một mà thôi, các bạn ơi.

Châu nói, vẫn trông không, cộc lốc:

- Hay!

Chí tiếp luôn:

- Hay có thưởng không đó?

Châu vênh cái mặt thanh tú, chu cái miệng xinh xinh lên, thách thức:

- Thưởng cho nửa cái bánh kem. Dám không?

Nó còn làm cái đàn cất tiếng cười khèng khèc để minh họa nữa.

Chí le lưỡi ra, rút cổ lại thay cho câu trả lời. Châu nhịp nhịp đôi chân thon thả, rất có vẻ khoái chí. Nó thừa biết, cả Chi lẫn Chí không đời nào dám liếm một miếng bánh kem nhỏ như cái phím đàn vẽ trên mặt bánh.

Chi nhả nhận nói.

- Cho mình cảm ơn. Mình đang trong thời kỳ đại ẹt.

Nhưng cả đám còn lại hăng hái cho mấy lời khuyên.

- Trong bánh có giấu một hột me may mắn đó.
- Bắt chước bên tây ấy mà. Chia mỗi người một miếng bánh. Ai bắt được hột đậu thì được làm vua. Muốn gì cũng chiều.

Chí từ chối rất khéo:

- Thôi. Lỡ tui được làm vua, tui phải lấy làm vợ hết mấy chị học trò ở đây hay sao? Thà chết còn sướng hơn.

Mấy đứa con gái nhào vô cầu nhéo tung bùng thẳng mập, không trật một chỗ nào:

- Hồn!
- Láo!
- Mất nét!

Còn mấy thằng con trai thì reo hò động viên:

- Nhéo cho nó xịt mỡ đi!

*

* *

Tan tiệc, Châu tốt lên cái sườn xe của Chí. Ngồi nghiêng một bên, như khoe cái váy xẻ tà, Châu ra lệnh.

- Chở về coi!

Chí lúng túng nói với Chi.

- Bà đi chung với tui tui luôn nhe . Tui còn phải đưa bà về nữa.

Chi ừ ừ. Hai chiếc xe đạp không đi song song như mọi ngày.

Chi nói:

- Đừng đi hàng đôi làm cản trở giao thông.

Rồi ngừng một nhịp đạp, để xe của mình lùi lại phía sau.

Đưa tay đàn giỏi giang xinh đẹp kiêu kỳ về tới nhà, chờ cổng nhà nó lạnh lùng đóng lại, hai đứa mới đi song song ra đường.

Chi hỏi:

- Chí mén đói bụng không?

Chí cười lém lỉnh:

- Ăn chưa no.

Chi gật đầu:

- Tui cũng vậy. Kiếm chỗ nào uống nước đi.

Chí lắc đầu:

- Kiếm chỗ ăn trái cây hay hơn.

Ở chỗ bán trái cây, Chí gọi hai đĩa, cẩn thận dặn dò.

- Lấy ba thứ củ sắn, mận, ổi thôi nghe!

Hai đứa nhai chậm theo lời khuyên dành cho người muốn giảm cân nhưng ăn rất chậm chỉ vì đã tới giờ cơm.

Gần hết nửa đĩa, Chi nhìn Chí chăm chăm, nghiêm giọng hỏi.

- Nói thiệt đi. Ông đem tui tới để dẫn mặt con nhỏ Châu phải không?

- Không.

- Xạo.

- Thiệt ra, tui muốn chỉ cho bà nhìn thấy cái động cơ thúc đẩy tui muốn ồm.

Bà mới thông cảm cho đồng đội của bà mà hết sức giúp đỡ.

- Nhưng nó đâu thèm để ý tới ông nếu hôm nay không có cái bản mặt của tui.

- Nói thiệt, không ngờ tình hình lại xoay ngược quá đã như vậy. Bữa nay là lần đầu tiên, Châu cho phép tui đưa nó về nhà đó. Mọi lần, nó bắt đi chung cả bày.

- Yên tâm đi. Điều đó chứng tỏ nó có sợ mặt ông.

- Có thể có thiệt không?

- Hy vọng bao giờ cũng tốt mà, Chí mén.

- Hy vọng tui mình sẽ vượt qua được trận thử thách này.

- Để Châu chịu ngó ngang tới Chí.

- Để giữ được người bạn tốt như Chi nữa.
Hai đứa tự động đưa tay ra. Rồi tay đứa này vỗ chát vào tay đứa kia, như cầu thủ chúc mừng bàn thắng ngay trên sân cỏ.
Rồi im lặng ăn tiếp.
Chi đẩy cái đĩa của mình ra giữa bàn, chống tay hai lên má.
- Nói thiệt với ông chuyện này nghe!
- Chuyện gì?
Chi ngoẹo cổ, như đang đòi anh Hai của mình chiều chuộng:
- Tui vẫn chưa no.
Mắt Chí bật sáng, hưởng ứng.
- Tui cũng vậy.
- Tính sao đây?
Chí giờ cao cái nữa có hai cái răng lên, ngoắc gọi chủ quán.
- Chị Oi! Cho thêm hai đĩa nữa. Giống như cũ.
Sài Gòn, tháng 5-2002.

Hết

Nguồn: Maybonphuong
Người đăng: TSAH
Thời gian: 02/04/2004 7:35:53 CH